

SAYFA 10 | İŞÇİ CİNAYETLERİNİ ÖRGÜTLÜ İŞÇİ SINIFI ÖNLEYEBİLİR!

İŞÇİ GAZETESİ

DÜNYAYI İSTİYORUZ KIRINTILARI DEĞİL!

ISSN: 1303-9040

AYLIK SİYASİ GAZETE | 20 KASIM-20 ARALIK 2025 | SAYI: 231

FİYATI: 20 TL

YAĞMA- RANT-SAVAŞ EKONOMİSİ, İÇERİDE VE DIŞARIDA SAVAŞ VE DİRENİŞ

A rtık gerçek herkes için görülebilirdir. Açlık, işsizlik, yoksulluk, her türlü devlet terörü herkesin bildiği gerçeklerdir.

Günlük yaşamında her insan hayal etmesi zor olaylar yaşamaktadır. Kriz, egemenin savaş histerisi, Saray Rejiminin baskı ve terörü sınır tanımaz bir hâle geldikçe, insanlar da tuhaf şeyleri yaşar hâle geldiler. İster çocuk olsun ister genç, ister kadın olsun ister erkek, ister işçi olsun ister emekli herkes, daha önceden alışık olmadığı şeyler görmekte, yaşamaktadır. Çöp sepetlerinde yiyecek arayanlar, pazar yerlerinde atılan meyve ve sebzeyi toplayanlar sıradandır. Kadına şiddet, çocuk tecavüzleri günlük rutin haberler arasındadır.

Her gün bir yeni uygulama ile, Saray Rejiminin saldırıları devreye sokulmaktadır.

Üstelik bu hâl, bir zekâ da gerektirmiyor ki “UluSol”cularımız gibi, liberal solcularımız gibi, hikmeti kendinden menkul TV ekranı yüzleri gibi, Saray’ın “liyakatsiz adamlar” ile çalıştığını söyleyelim.

Öyle değil.

Bir harami, bir haraççı, bir vergi koyucu kafaya koydu mu, parayı almak, haracı almak için bir yol bulur ve bunun için zekâdan çok, onun hareketinin nesnel temeline bakmak gerekir.

Tükeniştir bu.

Saray Rejimi, baskı ve şiddet ile, kan ve kılıç ile, soygun ve talan ile ayakta durmaktadır. Bu tükeniştir ve can havli ile haraçlara sarılmaları bir zekâ gerektirmez.

Devamı ► sayfa 2

SAYFA 3-6 | İŞÇİ HABERLERİ

SAYFA 20 | TARİH:

DEVİRİM KAHRAMANLARI ÖLÜMSÜZDÜR!

1. sayfadan devam...

Aynı biçimde, her hak arama eyleminin, her direnişin karşısına tüm devlet çarkı ile dikildiklerinde, polisi, copu, TOMA'sı, yargıcı, hâkimi, basını ile insanların her eyleminin karşısına dikildiklerinde de bir “zekâ” aramaya gerek yok. Başka yolları kalmamıştır. İşçi sınıfı ve kitleleri uyutmak, onları bir sürü gibi gütmek için, ellerinde yalan, baskı ve devlet terörü dışında bir şey kalmamaktadır.

Sendikacılar, bugüne kadar işçi sınıfını kontrol altında tutmak için çok etkili iş gördüler. Türk-İş, Hak-İş âdeta devletin kolluk kuvvetlerinin, MİT'in ve siyasi polisin bir uzantısı olarak görev yaptılar. Hâlâ yapıyorlar. Ama artık, eski etkileri yoktur. Ne salonlarda ne sokakta kendilerini dinleyen işçiler yoktur. İşçiler üzerindeki kontrollerini kaybettikçe, devlet tarafından da “önemsiz kişi”ler çöplüğüne atılacaklar. Tabii, Saray Rejiminden önce bunu işçiler gerçekleştirememiş olursa.

Uzmanlara bakın. TV kanallarında her akşam, havlar gibi sürekli konuşan bu “yaratık”lara bakın. Artık hiçbir yalanları etkili değildir. Yaratıktırlar; ne kadar dolar görürlerse, ne zaman dolar hışırdama sesini duyarlarsa, ne zaman para kokusu alırlarsa, işte o zaman enerjik hâle gelen, diğer zamanlarda iğrenç ve kokuşmuş hâllerini en yakınlarına dayatan acınası hâldedirler. Ve artık etkileri kalmamıştır.

Onlar “troller ordusu”nu yönlendirsin diye işe alındılar, şimdi, pek yakında troller, birer kurtçuk gibi onları yiyip bitecektir.

Saray Rejimi, ekonomik alanda, “yağma, rant ve savaş ekonomisi”ne dayanır. Bunun her gün bir yeni örneğini görürüz. Zeytinlikler, elektrik santralleri, AVM inşaatları, orman yangınları vb. her gün karşımıza çıkan, sonu gelmez hamlelerdir.

Sömürge olma hâli ve kapitalist egemenlik budur. Bunlar bunun önünde hiçbir yasal engel tanımıyorlar. Demek aceleleri var. Kendilerinden öncekilerin tamamlamadıklarını tamamlamak istiyorlar. Hayır, ülkenin bağımsızlığı gidiyor, demiyoruz. Zaten ülke sömürgeci ve bu yeni değildir. TC devletinin kuruluşu böyledir. Hayır, laiklik elden gidiyor, demiyoruz. Çünkü hiçbir zaman laik olmadılar.

Ve bunu yapmak için, elbette daha çok şiddete, daha fazla devlet terörüne başvurmak zorundadırlar.

Hayır, hukuk yok, demiyoruz. Hukuk var, iç savaş hukuku var. Devlet terörü var. TC devleti tarihi bunun örnekleri ile doludur. Bugün de bunun yeni örnekleri ortaya konmaktadır.

Saray Rejimi, “içeride ve dışarıda savaş” politikasına dayalıdır. Her iki cephede de savaş yürütüyorlar. Dışarıda efendileri ABD, İngiltere ve NATO, tüm Batı emri ile Ortadoğu'da her türlü savaş kışkırtıcılığının içindedirler. Efendileri öyle istiyor ve onlar da bir dediklerini iki etmeden hareket ediyorlar. Efendilerine sadıktırlar, bu nedenle ülke diye bir dertleri yoktur, öncekilerin de yoktu, bunların da yoktur.

“İç cepheyi” güçlendirmek, diyorlardı. Gerçek, Saray Rejimini güçlendirmektir. Bunu demek istiyorlar.

“Terörsüz Türkiye” diyorlar, demek istedikleri, herkesin devlet terörüne boyun eğmesidir. Bunu

istiyorlar. Bu nedenle azgınca saldırıyorlar ve iç savaş hukuku-kunu uyguluyorlar.

Bu iç savaş hukuku, TC devletinin eski dönemlerinde de vardır. Bugün ayyuka çıkmıştır. Avukatlar, varsın buna uzman gözlükleri ile, cüppeleriyle “hukuksuzluk” desinler, gerçekte bu iç savaş hukukudur.

Hiçbir şeyi yasalara bağlı olarak yapmak zorunda hissetmiyorlar. Bu, olağanüstü devlet örgütlenmesidir.

İşte CHP, bunu örtmek, bu yolla “devleti kurtarmak” istiyor. Oysa kurtarılması gereken, ister yeni ister eski hâli ile devlet değildir. Kurtarılması gereken, işçi sınıfı ve emekçilerden oluşan halktır, toplumdur. CHP, kendisine dönük saldırıları bile anlamlandıramıyor. “Bize niye saldırıyorsunuz,” diyorlar. Basittir.

1- Saray Rejimi, TC devletinin olağanüstü örgütlenmesidir. Burada seçim, sandık, parlamento artık göstermeliktir.

2- TC devleti, ABD-İngiltere, NATO hattının sömürgeci ve tetikçisidir. Sömürge olması eskidir, tetikçilik son 20 yıla aittir.

Şimdi, bu iki noktayı anlayabilerseniz, savaş hazırlıklarını da anlayabilirsiniz. İçeride ve dışarıda savaş politikasının sürdürülebilmesi için, Saray Rejiminin görüntüsünün de gerçeğinin de devamı gereklidir. Demek, içeride, herhangi bir aday, kazanabilecek bir alternatif, düzen karşıtı olmasa da, sorundur. İmamoğlu ya da Özgür Özel devrimci ya da düzene karşı kişiler değildir. Ama Erdoğan'ın sonunu gösterme potansiyelleri vardır. Bu ihtimal bile, egemeni ürkütmektedir.

Savaş naraları atan, İran'a karşı savaş planlarını sürekli güncelleyen efendiler, TC devletinin burada rol almasını istemektedirler. Bunun için “meşruiyet” ABD'de aranmaktadır. Ve böylesi bir savaşı sürdürmek için, içerisinin susturulması gerekli görülmektedir. İşte bu yüzden CHP'ye saldırılmaktadır. Ve bu, CHP eli ile tüm toplumsal muhalefete saldırdır. Bu yüzden “muhafız” sözler eden sanatçıları gözaltına almaktadırlar. CHP'den istedikleri susmasıdır. İmamoğlu, bir aday olmaktan çıkmalı ve CHP, Ankara'da görev almalıdır. Adım adım bu noktaya gelmek istiyorlar.

Elbette ABD, İngiltere, Almanya ve Fransa arasında da bir savaş alttan alta sürmektedir. Bu nedenle, bu güçler arasındaki savaşın çeşitli biçimlerini Saray içinden yansıdığı kadarı ile görmek de mümkündür.

Oysa tüm bu görüntüler, Saray Rejimi'nin zorla ayakta durduğunun göstergesidir.

Bu nedenle direniş çok önemlidir.

Direniş öğretir, güzelleştirir, insanlaştıır.

Ancak dahası vardır. Bu sistemi yıkmak, Saray Rejimini alaşağı etmek için, “kitlesele direniş” hattı güncel bir yoldur.

Saray Rejimi seçimle gitmez. Tersine, direnişle gider.

İşçi sınıfı bu direnişin öncüsüdür. Hayır, bugün en önde olduğu için değil, bugün en önde de değildir. Ama nesnel olarak devrimin öncüsü işçi sınıfıdır. Başka bir sınıfı sömürmeye ve ezmeye ihtiyacı olmayan, tüm sınıfların ortadan kalkması için burjuva iktidarı devirmeye, özel mülkiyete son vermeye yetenekli tek devrimci sınıftır.

Bugün, işçi sınıfının gelişen direnişi vardır. Bu direnişlerin, hem çoğalması hem de yayılması gereklidir. Bunun için işçi sınıfı devrimcileşmek zorundadır. İşçi sınıfı burjuvaziye, sermayeye karşı savaşırken, mevcut durum nedeniyle aynı anda sendika mafyasına karşı da savaşmak zorundadır. İşçilerin devrimcileşmesi, bu ikili savaşın başarısının tek koşuludur.

“İşçi sınıfı devrimci değilse hiçbir şeydir, devrimci ise her şeydir” sözü, hiç bu kadar doğru olmamıştır.

Direniş sadece işçi sınıfı ile sınırlı değildir. Gençliğin direnişi de var. Kadınların direnişi de var. Gençlik, elbette bu direnişin ana dinamiğidir. Ama bu gençlik içinde öğrenci gençlik, bugün bir direniş çizgisini geliştirmek görevi ile karşı karşıyadır.

Kadınların direnişi, sistemin tüm yönleri ile hesaplaşma, burjuva ideolojisinin her türü ile hesaplaşma anlamında da büyük bir öneme sahiptir.

Görev, hem direnişleri yaymak, hem çoğaltmak, hem de bunların merkezî yönetimini geliştirecek örgütlenmeyi ortaya çıkartmaktır.

Bu nedenle, Birleşik Emek Cephesi bizim cephenin yoludur.

Üç talep, gelişen direnişi şekillendirecektir.

Birincisi, “genel grev ve genel direniş”tir. Genel grev ve genel direniş, uzun bir yoldur ve örgütlenmesi için, acilen harekete geçilmelidir. Bilmek gerekir ki, bunun için işçi sınıfının içinde örgütlenmenin gelişmiş olması gereklidir. Ama ne olursa olsun, bu slogan sürekli yükselecek, kendi yolunu açacak, büyüyecektir.

İkincisi, “tüm yollar Saray'a çıkar ve işçi birlikleri Saray'ı yıkar” sloganıdır. Saray, artık sistemin merkezidir. Kimse, parlamentoya yürümez, çünkü parlamentonun hiçbir rolü ve etkisi yoktur, bir görüntüdür. Bu talep bu nesnellik için, her direnişin, ister dile getirilsin ister getirilmesin, hedefidir.

Üçüncüsü Birleşik Emek Cephesi'nin örgütlenmesidir. Kim nasıl ifade ederse etsin, işçi sınıfının, devrimci cephenin Birleşik Emek Cephesi ile kurtuluş yolunu açacağı daha fazla bilince çıkacaktır.

Devrim ve direniş, en büyük öğretmendir.

Devrimin ve direnişin en iyi öğrencileri, devrim için savaşanlardır.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Şık Makas direnişinde ilk kazanım: Ücret alacaklarının bir kısmı yatırıldı

Tokat'ta, BİRTEK-SEN öncülüğünde direnen Şık Makas işçileri ilk kazanımını elde ettiler. Patron ücret alacaklarının bir buçuk aylık kısmını işçilerin hesaplarına yatırdı.

BİRTEK-SEN (Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası), Tokat'ta 32 gündür hakları için direnen Şık Makas işçilerinin mücadelesinde ilk kazanımın elde edildiğini duyurdu. Sendika, ağustos maaşlarının ve eylül ayı ücretlerinin bir kısmının yatırıldığını açıkladı.

Sendika, uluslararası markalar nezdinde yürüttükleri sürecin olumlu sonuç verdiğini belirterek şu açıklamayı yaptı:

“Markalar tarafından sendikaya verilen bilgiye göre, patronun; kalan bütün alacakların kasım ayı içinde ödeneceği, işten atılanların işe iadesi ve dönmek istemeyenler için kod 22'nin değiştirilerek tazminatlarının ödenmesi

konusunda ise önümüzdeki bir hafta içinde adım atılacağı yönünde söz verildiği söylendi.”

“Kuruşu kuruşuna hakkımızı alacağız!”

Açıklamada gelişmenin olumlu karşılandığı belirtilerek şu talepler sıralandı:

- Eylemde geçen günler dâhil, kalan bütün maaşların ödenmesi,
- İşe iade edilmek isteyen işçilerin işe iadesi,
- İşe dönmek istemeyenlerin tazminatlarının parçalanmadan ödenmesi,
- Kod 22-45'in koşulsuz şartsız derhal kaldırılması...

Patron işbirlikçisi tutumundan dolayı Öz İplik İş Sendikası'ndan istifa ederek BİRTEK-SEN'e üye olan işçiler, “Kuruşu kuruşuna hakkımızı alacağız. Bu kazanım mücadelemizle oldu, sonraki kazanımlarımız da mücadelemizle gelecek,” dedi.

Smart Solar grevi sürüyor

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde güneş paneli ve enerji sistemleri üreten Smart Solar fabrikasında 260 işçinin başlattığı grev, coşku ve kararlılıkla sürüyor.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Smart Solar'da, aylardır süren toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri, patronun ilk 6'ncı ay için yüzde 6 gibi bir ücret artışında diretmesi üzerine anlaşmazlıkla sonuçlanmış, bunun üzerine alınan grev kararı 22 Ekim'de uygulamaya konulmuştu.

Ücretlerin düşüklüğüne, sosyal hakların yetersizliğine ve baskılara rağmen grev iradesinden geri adım atmayan işçiler, sendikalaşma sürecinde verdikleri mücadeleyi hatırlatarak “O zaman fabrika işgaliyle kazandık, şimdi grevle bir kez daha tarih yazacağız,” diyorlar.

Sınıf dayanışmasıyla da güç kazanan grev alanındaki kadın ve erkek işçiler omuz omuza halaylarla, türkülerle direnişlerini sürdürüyor.

DIGEL Tekstil işçilerinden kitlesel eylem

Direnişleri onuncu ayını geride bırakan DIGEL Tekstil işçileri, 17 Eylül'de kitlesel bir eylem düzenleyerek, “Haklarımızı alana kadar mücadele etmeye devam edeceğiz,” dediler.

İzmir'de aylardır işe iade ve sendikal hak mücadelesi sürdüren TEKSİF sendikası üyesi DIGEL Tekstil işçileri, fabrikada yaşanan hak ihlallerine, kadın işçilere yönelik baskı ve taciz saldırılarına dikkat çekmek için Gaziemir Ege Serbest Bölge önünde basın açıklaması düzenledi.

Çok sayıda sendika, devrimci sosyalist örgüt, sol siyasi parti, demokratik kitle örgütünün de destek verdiği eyleme, DIGEL

Tekstilde hâlen çalışan işçiler de Serbest Bölge içindeki fabrikadan yürüyerek katıldılar. Açıklama sırasında, bölgeden çıkan işçi servisleri de alkış ve sloganlarla direnişi selâmladı.

TEKSİF Ege Bölge Sekreteri Makum Alagöz, fabrikadaki örgütlenme sürecini, şirketin baskı ve taciz saldırılarına karşı verilen mücadeleyi anlattı.

İşçiler adına açıklama-yı ise direnişçi işçilerden Rümeyza Kişi yaptı. Kişi, DIGEL Tekstilde yaşananların, Türkiye'deki işçi sömürsünün ve hak gasplarının çarpıcı bir örneği olduğuna dikkat çekerek, mücadeleyi kazanımla sonuçlandırınca kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirtti.

Van'da kayyumun işten çıkardığı işçilerin direnişi sürüyor

Van Belediyesinde kayyum tarafından işten çıkartılan işçilerin direnişi 4'ncü ayında devam ediyor.

Saray Rejiminin Van Büyükşehir Belediyesine atadığı kayyum yönetimi tarafından işten çıkarılan DİSK Genel-İş Sendikası üyesi 223 işçinin, “İşimizi geri alacağız” diyerek sürdürdüğü direniş dördüncü ayında devam ediyor.

Her gün yürüyüş ve basın açıklamalarıyla işe dönme taleplerini gündemde tutan işçiler, yer yer polis engellemelerine rağmen kararlılıkla mücadelelerini sürdürüyorlar.

İşçiler, 10 Kasım'da Adliye Binası önünde bir araya geldiler. Basın açıklamasını okuyan Özgürlük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD) Van Şubesi üyesi Avukat Mustafa Özoral, kayyum yönetiminin, göreve gelir gelmez halkın seçilmiş temsilcilerini devre dışı bıraktığını, işçilerin de hukuksuz bir şekilde işten çıkartıldığını belirtti.

Eylemde, “İşçiler burada hırsız kayyum nerede?”, “AKP kayyumu al başına çal”, “Hak, hukuk, adalet” sloganları atan işçiler, işlerine geri dönünceye kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler.

Söz, yetki, karar işçilere!

İnşaat işçileri hak gasplarına direnerek set çekiyor!

Çok sayıda şantiyede hak gasplarına uğrayan inşaat işçileri, örgütlü hareket ettiklerinde yaptıkları eylemlerle patronlara geri adım attırarak haklarına sahip çıkıyor.

Ekim-Kasım aylarında da bu kapsamda birçok direniş yaşandı. Derleyebildiğimiz bazı eylemler şöyle:

⇒ **İstanbul Finans Merkezi** Halkbank şantiyesinde çalışan işçiler, yüklenici firma YDA Group'un haklarını ödememesi üzerine Halkbank önünde eylem yaptı. Dev Yapı-İş ve İnşaat-İş sendikalarının ortaklaşa düzenlediği eylemi kuşatan polis, dört işçi ile İnşaat-İş Genel Başkanı Yunus Özgür'ü gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçiler günün akşam saatlerinde serbest bırakıldı. Sendikalar, bir açıklama yayımlayarak ikinci bir eylem kararı aldıklarını duyurdu ve tüm emek güçlerini eylemlerine destek olmaya çağırdı. İkinci eylem duyurusundan bir süre sonra da şirket yönetiminin geri adım atarak işçilerin tüm haklarını ödeyeceği sendikalara bildirildi.

⇒ **İstanbul Esenkent'te** Dünya Şehir İnşaat ana firmasına bağlı taşeron Serter Yapı şantiyesinde çalışan inşaat işçilerinin haklarını talep etmek için şantiye alanını ziyaret eden Yapı Yol İş Sendikası yöneticileri, taşeron şirket "adamları"nın taşlı saldırısına uğradı. Saldırıda sendika genel başkanı Mustafa Adnan Akyol başından yaralandı, bir sendika temsilcisinin parmağı kırıldı.

⇒ **Hatay Kırıkhan** Soğuksu 3. Etap TOKİ Şantiyesinde çalışan Dev Yapı İş ve İnşaat İş sendikalarına üye işçiler, haklarını gasbetmeye çalışan Atlantik Grup ve 3 Hat Enerji şirketlerine karşı eyleme geçeceklerini duyurunca şirket yetkilileri işçi temsilcilerini arayarak ödemelerin yapılacağını bildirdi.

⇒ **Şanlıurfa Şehir Hastanesi** şantiyesinde ana firma YDA taşeronu YSR MEKANİK'te çalışan İYİ-SEN üyesi işçiler, gasbedilmek istenen ücretleri için iş bırakma eylemine başladılar. İşçiler, ücretlerini alana kadar eyleme devam edeceklerini söylediler.

⇒ **Diyarbakır Şehir Hastanesi** şantiyesinde yüklenici Gürbağ Group taşeronu Özmaci Tesisat şirketinde çalışan Dev Yapı-İş Sendikası üyesi işçiler, alacakları için yaptıkları eylemin ardından kendilerine ödeme sözü verildi. Ödeme, söz verilen tarihte yapılmayınca işçiler yeniden şantiye önünde eyleme başladılar.

Kısa... Kısa...

⇒ **Kırklareli'nin** Lüleburgaz ilçesinde bulunan **Şişecam** fabrikasında işten çıkarılan 22 işçi, üyesi oldukları **Kristal-İş Sendikası** binası önünde bir araya gelerek eylem yaptı. "Verimsizlik" ve "performans düşüklüğü" gerekçeleriyle işten atılan işçiler, hem şirketin tutumuna hem de işten atmalara sessiz kalan sendika yönetimine tepki gösterdiler.

⇒ **GM Teknik Camın Amasya/Merzifon** fabrikasında çalışan **Kristal İş Sendikası** üyesi işçilerin toplu sözleşmede karşılanmayan talepleri için 17 Temmuz'da başlattığı **grev** 4'üncü ayında devam ediyor. İşçiler, sadece ücret düzenlemesini değil güvenceli ve insan onuruna yakışır bir çalışma hayatı talep ediyorlar.

⇒ **Hatay Özel Yeni Saray Bakım Merkezinde** çalışan **Sağlık-İş Sendikası**na üye **üç işçi işten çıkarıldı**. Sendika ile işyeri önünde açıklama yapan işçiler, işlerine iade edilmeleri hâlinde eylemlerini büyüteceklerini söylediler.

⇒ **Tekirdağ'ın Erzene** ilçesinde bulunan **SUBMED** fabrikasında sendikalaşma sürecine katılan **iki işçi işten çıkarıldı... Petrol-İş Sendikası**na üye işçiler, işten atma saldırısı sonrası fabrika önünde direniş başlattılar.

⇒ **İstanbul'da**, maaşları 8 aydır gecikmeli ödenen **Özel Okmeydanı Hastanesi** işçileri, 10 Kasım'da "ücretsiz izin" adı altında işten çıkarılmalarına karşı eylem yaptılar.

Grev korkusu fabrikaya imam getirtti!

Balıkesir Gönen'de bulunan **Gesbey fabrikasında**, **Birleşik Metal-İş** üyesi işçiler greve çıktılar. Patron grev korkusundan fabrikaya imam getirdi.

Balıkesir'in Gönen ilçesindeki Beyçelik Holding ve İspanyol GRI ortaklığında faaliyet gösteren Gesbey Rüzgâr Türbini fabrikasında, Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler 24 Ekim'de greve çıktılar.

Sendikanın 2024 yılında örgütlenmeye başladığı fabrikada, o günden bu yana sendika düşmanlığı, baskı ve tehditler eksik olmadı. İşçiler sendikadan istifa ettirmek istendi, işten çıkarıldı, son olarak da patron tarafından başka bir sendikaya zorla üye yapıldı.

Patronun itirazı üzerine süren yetki davası sendika lehine sonuçlanmasına rağmen patron masaya oturmadı. Toplu iş sözleşmesi sürecinin tıkanmasıyla birlikte grev aşamasına gelindi.

Fabrikaya İmam!

Alınan grev kararı üzerine şirket yönetimi, işçilerin greve katılımını engellemek için bir dizi "önlem" aldı. Grev pankartının asılacağı saatlerde, cuma namazına gitmek için hazırlanan işçiler, şirket yönetiminin fabrikaya imam getirdiğini gördü. İşçilerin dışarı çıkması hâlinde greve katılmasından endişe eden şirket patronu, çözümü imamı fabrikaya çağırarak buldu!

İşçiler, "Cuma namazını bile grev korkusuna alet ettiler" sözleriyle tepkilerini dile getirdiler.

Birleşik Metal-İş Sendikası, yetkili sendika olarak grevi kararlılıkla sürdüreceklerini açıkladı.

TPI işçileri, ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'ne yürüdü

ABD sermayeli TPI Composites'in devrinden sonra işten çıkarılan işçiler, ABD Büyükelçiliği önüne yürüyerek ödenmeyen alacaklarını istediler.

İzmir'in Çiğli ve Menemen ilçelerinde faaliyet gösteren ABD sermayeli TPI Composites fabrikalarında çalışan ve toplu sözleşmedeki anlaşmazlık nedeniyle başlayan grevleri devam ederken geçtiğimiz ay toplu olarak işten çıkarılan yüzlerce işçi, ödenmeyen hakları için mücadeleye devam ediyor.

“Bu şirketler gücü nereden alıyor?”

Petrol-İş üyesi işçiler, Söğütözü Metro'su'ndan ABD'nin Ankara Büyükelçiliğine yürüdüler. Yürüyüşün ardından açıklama yapan işçiler, toplu sözleşme sürecinde dayatılan düşük zamma karşı

greve çıktıklarını, grev devam ederken, şirketin Türkiye'deki iki fabrikasının Dubai merkezli XCS Composites'e devredildiğini belirttiler.

Yeni şirketin üretime devam etmeyeceğini açıklaması üzerine tazminat ve diğer haklar konusunda hiçbir güvence sunulmadığını belirten işçiler, 9 Kasım'dan itibaren işten çıkarmaların başladığını aktardılar. İşçiler, grevde olan işyerinde işçi çıkarmanın yasaya aykırı olduğunu vurgulayarak Çalışma Bakanlığına, “Bu pervasızlığa kim dur diyecek? Bu şirketler gücü nereden alıyor?” diye sordular.

Petrol-İş yönetimini de eleştiren işçiler, “Sendikalar siz yöneticilerin değil, biz işçilerin örgütüdür. Sahip çıkmıyorsanız o koltukları terk edin,” dediler.

Mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini belirten işçiler, “Birlikte mücadele edeceğiz, birlikte kazanacağız!” dediler.

Çiğli Belediyesi emekçileri mücadelesine devam ediyor

Alacaklarının ödenmemesine tepki gösteren Çiğli Belediyesi emekçileri, “Mali krizin faturasını bize kesemezsiniz. Haklarımızı ertelemiyoruz, vazgeçmiyoruz” diyerek eylemlerini sürdürüyorlar.

İzmir'de, Çiğli Belediyesinde çalışan kamu emekçileri, ödenmeyen toplu iş sözleşmesi alacakları nedeniyle başlattıkları eylemlerini sürdürüyorlar. Belediye binası önünde toplanan emekçiler basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Gerekçe hâline getirilen malî krizin faturasının belediye çalışanlarına kesilmesinin kabul edilemez olduğunu belirten kamu emekçileri, “Toplu iş sözleşmeleri imzalanıyor ama ‘malî kriz’ bahanesiyle TİS alacaklarımız ödenmiyor. Bedel ödeyerek kazandığımız haklarımız kâğıt üzerinde bırakılıyor. Demokratik tepkilerimiz ise sanki krizin sorumlusu bizmişiz gibi engellenmeye çalışılıyor. Bunu asla kabul etmiyoruz,” dediler.

“Krizin sorumlusu bu düzeni yaratanlardır”

Kentin çarklarını döndürenin işçi ve emekçiler olduğu vurgulanan açıklamada, “Tasarruf adı altında ilk kesintiyi emekçiden yapmak adil değildir. Krizin sorumlusu bu düzeni yaratanlardır. Tasarrufunuzu başka kalemlerden yapın!” denildi.

Emekçiler, haklarını alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar.

Kısa... Kısa...

➡ **Büro Emekçileri Sendikası**, ülke genelinde yaptığı eylemlerle 2026-2028 dönemi toplu sözleşmesine tepki gösterdi. İktidarın TÜİK verileri ve yandaş sendikalar eliyle kamu emekçilerini yoksulluğa mahkûm ettiğini belirten BES, 2026 yılı bütçe görüşmeleri öncesinde “**Bütçe emekçiler için yapılsın**” çağrısı yaptı.

➡ **İzmir Büyükşehir Belediyesi** şirketlerinde çalışan **DİSK/Genel-İş Sendikası** üyesi işçiler, ödenmeyen mesai, ikramiye ve diğer ücretlerinin ödenmesi için belediye binası önünde eylem yaptılar... Yapılan açıklamada, belediye yönetiminin belediye emekçisine destek vermesi gerekirken tersini yaptığı vurgulandı, haklarının ödenmemesi halinde eylemlerin sürdürüleceği ifade edildi.

➡ **Kocaeli'de bulunan Gübretaş** fabrikasında TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine **Petrol-İş Sendikası** üyesi işçilerin 3 Temmuz'da başlattığı **grev** 4'üncü ayını geride bıraktı. Şirket yönetimi yüzde 38 zam teklifinde bulunurken sendika yüzde 95 artış talebinde ısrar ediyor... Fabrika önünde grev nöbetini sürdüren işçiler, talepleri karşılanana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirtiyorlar.

➡ **Bursa'da bulunan Karesi Tekstil**de örgütlenen **Öz İplik-İş Sendikası** üyesi işçilerin işten çıkarılması fabrika önünde gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Eylemde yapılan açıklamada, sendikalaşmayı engellenin suç olduğu vurgulanarak, işten atılan işçilerin bir an önce işlerine iade edilmeleri istendi.

Yemeksepeti kuryelerine biber gazı!

Talepleri için birçok ilde eylem yapan Yemeksepeti işçisi kuryeler, çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle Yemeksepetinin Şişli'deki merkezi önünde de eylem yaptılar. Polis kuryelere biber gazıyla saldırdı.

Yemeksepetinde çalışan motokuryeler, artırılan mesafeler, düşürülen paket ücretleri ve kazalar nedeniyle eylem yaptılar. İstanbul'un ilçelerinden konvoylar hâlinde hareket eden kuryeler, şirketin Şişli'deki merkez ofisine gittiler. İşçileri ofis girişine yaklaştırmayan polis, haklarını arayan kuryelere biber gazıyla saldırarak engel oldu.

Eylemde açıklama yapan kuryeler, “uyumluluk kuralları” adı altında adeta kölece çalışma şartları dayatıldığını belirterek, tüm kuryeleri Yemeksepeti şirketine karşı birlik olmaya çağırdılar.

2024 yılında 63 motokurye hayatını kaybetti!

Kurye Hakları Derneği, 2024 yılında 6'sı çocuk yaşta olmak üzere 63 motokuryenin çalışırken hayatını kaybettiğini açıklamıştı.

Fabrika müdürü grevdeki işçilerin üstüne araba sürdü

Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde 50 gündür grevde olan Tapaten Mensucat işçilerine yönelik saldırı tepkiyle karşılandı. Fabrikanın İnsan Kaynakları Müdürü Murat Çelebi, 22 Ekim akşam saatlerin-

Ankara Sincan'da 50 gündür grevde olan Tapaten işçilerine saldırı. Fabrika İK Müdürü Murat Çelebi, aracıyla grev alanındaki sendika temsilcilerine çarptı.

de grev alanında bulunan sendika temsilcilerine kasıtlı olarak araçla çarptı. Saldırıda TEKSİF Sendikası Tapaten Mensucat İşyeri Baştemsilcisi Mükremin Ayaş ayağından yaralandı.

Olayın ardından TEKSİF Sendikası yazılı açıklama yaparak saldırıyı kınadı ve "Tapaten Mensucatta toplu iş sözleşmesi imzalanana kadar grev alanından ayrılmayacağız," mesajını verdi.

Nakliyat İş'ten Doğu Otomotiv önünde eylem

Nakliyat İş Sendikası, Volkswagen'in Türkiye taşımacılığını yapan Doğu Otomotiv bağlı Hödlnmayr Lojistik şirketi işyerinde örgütlenerek yetki için gerekli çoğunluğu sağladı. Ancak şirket yönetimi yetkiye keyfi biçimde itiraz etti. Sendikanın açıklamasına göre, açılan davada, iş mahkemesi işverenin itirazını reddetti, istinaf mahkemesi de bu kararı onayladı. Aleyhine çıkan kararı hazmedemeyen

Nakliyat İş, Doğu Otomotiv bağlı Hödlnmayr Lojistik önünde düzenlediği eylemle sendikal haklarının engellenmesini ve işten atmaları protesto etti.

patron, sendika üyesi iki işçiyi tazminatsız olarak işten çıkardı. Sendika bu saldırı üzerine 17 Ekim 2025 tarihinde Doğu Otomotiv önünde direniş başlattı.

Eylemde konuşan sendika başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu işyerinde yaşanan hukuksuzlukları dile getirerek mücadelenin kararlılıkla süreceğini belirtti.

Şişli Belediyesi işçileri eylem yaptı

İstanbul'da, Şişli Belediyesinde çalışan DİSK/Genel-İş 3 No'lu Şube üyesi işçiler, emeklerinin gasbedildiğini söyleyerek Mecidiyeköy'de bulunan Cevahir AVM önünde eylem yaptılar.

CHP'li Şişli Belediye Başkanı Resul Emrah Şahan'ın 19 Mart operasyonlarında tutuklanması ve yerine kayyum atanmasının

Şişli Belediyesi'nde çalışan işçiler, ücretlerinin ve sosyal haklarının ödenmediğini belirterek Cevahir AVM önünde eylem yaptı.

ardından haklarını alamadıklarını belirten işçiler, "Kayyum yönetimi, kendi yönetim hatalarını gizlemek için işçiyi halkla karşı karşıya getirmekte, aksayan hizmetlerin sorumluluğunu emeğiyle ayakta duran bizlere yüklemektedir," dediler.

"Emeğimizi, onurumuzu korumaya devam edeceğiz"

Kayyum yönetime seslenen işçiler, "Bizler, Şişli işçileri olarak diyoruz ki; emeğimizin karşılığı kut-saldır! Haklarımızdan, onurumuzdan ve insanca yaşam talebimizden asla vazgeçmeyeceğiz!" diyerek sloganlarla eylemlerini sonlandırdılar.

İşçi kanıyla besleniyorlar!

Şahin Uçar

Kocaeli Dilovası'nda 8 Kasım'da ruhsatsız bir parfümeri deposunda çıkan yangında 6 kadın işçi yanarak hayatını kaybetti, 1'i ağır 5 işçi yaralı olarak kurtulabildi.

Ülke, patronlara cennet, işçilere cehenneme dönüşmüş durumda. Kölece çalışma koşullarına mahkûm edilen işçilerin sadece emeği değil canı da ucuz. Her gün 6-7 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi raporuna göre, ekim ayında 169 işçi, yılın ilk on ayında ise en az 1737 işçi hayatını kaybetti. On ayda bin yedi yüz otuz yedi can...

Dilovası'nda kaza değil, açık bir katliam yaşandı.

Ravive Kozmetike ait işyeri ruhsatsız. Ürünler yanıcı-patlayıcı özellik taşıyor ve bina yerleşim alanlarının içinde. İşyerinde yangın merdiveni ve yangın çıkışı yok. Öyle ki cenazeleri çıkarılabilmek için kapıyı forklitle kırmak zorunda kalıyorlar.

Dahası, işletme CİMER'e defalarca şikâyet edildiği hâlde ne ilgili bakanlık ne teftiş kurulu ne de SGK hiçbir denetim yapmamış.

Yaşamını yitiren 6 kadın işçiden 3'ü çocuk işçi. Hepsisi yevmiyeci ve sigortasız-kayıtdışı çalıştırılmış.

Binanın üst katı kimyasal deposu, alt katında lazer kesim atölyesi, hemen bitişiğinde ise Çalışma Bakanlığına bağlı İŞKUR şubesinin binası var!

Açık bir katliam tablosu!

"Yaşanan elim olay nedeniyle...!"

Katliam sonrası devlet katından bilindik nakaratlar tekrarlandı. "Çıkan yangında hayatını kaybedenlere Allah'tan rahmet, yaralılara şifa... Hızlı bir şekilde adli soruşturma başlattık... Süreci yakından takip ediyoruz."

Hep yakından takip ettiler ve hiçbir zaman işçi ölümlerinin gerçek sorumluları hak ettikleri cezayı almadı!

"Hızlı bir şekilde" adli soruşturma başlatmışlar!

Davutpaşa'da, Soma'da, Torunlar'da, Ermenek'te, Hendek'te... Hep hızla soruşturma başlatmışlardı; patronları parayla salıvermişlerdi!

Çalışırken ölmek için de örgütlenmek zorundayız!

İşçi kanıyla besleniyorlar! İşçinin emek gücünü emerek semiriyorlar!

Türkiye'de her gün ortalama en az 6-7 işçi önlenebilir nedenlerle iş cinayetlerinde ölüyor. Alınmayan tedbirler, patronların kaçındıkları maliyetler işçilerin canına mal oluyor. Kelimenin tam anlamıyla 7'den 77'ye çalışırken ölüyoruz.

Ölen işçiler birer sayı değildir. Birilerimizin babası, kardeşi, arkadaşı, akrabası... Kanlı, canlı insanlar. Hayalleri, acıları, kahkahaları, umutları ve hikâyeleri ile aramızdan eksiliyorlar.

İşçi ölümlerinin sorumluları, bitmek bilmeyen kâr hırsıyla sermayedir!

İşçi ölümlerinin sorumluları, patronları cezasızlıkla cesaretlendiren Saray Rejimidir!

İşçi ölümlerinin sorumluları, aidat ödemeyen işçiyi işçiden saymayan, işçi ölümlerine kayıtsız kalan devlet/sermaye sendikacılarıdır!

İşçi ölümlerinin sebebi, işçilerin ölümüne örgütsüzlüğüdür!

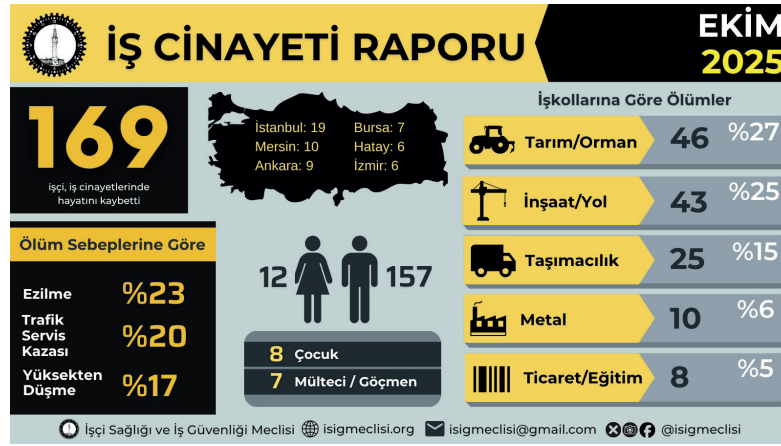
Çalışırken ölmek için de örgütlenmek; birlikte mücadele etmek zorundayız...

(İşçi haberleri için yararlanılan kaynaklar: iscigazetesi.org, sendikalar, evrensel.net, mezopotamyaajansi43.com, kizilbayrak85.net, uidder.org, sendika.org, birgun.net)

İSİG: EKİM AYINDA EN AZ 169 İŞÇİ HAYATINI KAYBETTİ!

Sermaye sınıfı işçi kanıyla besleniyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, ekim ayı iş cinayetleri raporunu açıkladı. Rapora göre ekim ayında en az 169, 2025 yılının ilk on ayında en az 1737 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

İSİG Meclisinin yüzde 57'sini ulusal basından; yüzde 43'ünü ise işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri, sendikalar ve yerel basından edindiği bilgilere göre (tespit edilebildiği kadarıyla), ekim ayında en az 169 işçi hayatını kaybetti. Böylece 2025 yılının ilk on ayında iş cinayetlerinde hayatını kaybedenlerin sayısı (ocak 180, şubat 128, mart 158, nisan 156, mayıs 178, haziran 161, temmuz 207, ağustos 192, eylül 208, ekim 169) 1737'ye ulaştı.

İSİG Meclisinin ekim ayı raporunun diğer verileri şöyle:

- Ekim ayında en çok iş cinayeti tarım işkolunda meydana geldi. Ölenlerin 24'ü çiftçi ve 22'si tarım işçisi. İkinci sırada 43 ölüm ile inşaat işkolu var. Üçüncü sırada ise 25 ölümle taşımacılık işkolu geliyor.
- Ölüm nedenlerinde ilk sırada ezilme/göçükler; ikinci sırada trafik/servis kazaları; üçüncü sırada yüksekten düşmeler; Dördüncü sırada ise kalp krizi/beyin kanaması nedenli ölümler var.
- En çok iş cinayeti İstanbul başta olmak üzere Mersin, Ankara, Bursa, Hatay, İzmir, Ordu, Çanakkale, Sakarya, Aydın, Denizli, Gaziantep, Kocaeli, Konya, Malatya ve Muğla'da meydana geldi.

• Ekim ayında en az 8 çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Ölen çocukların altısı işçi ve ikisi çiftçiydi.

• İş cinayetlerinde ölenlerin 12'si kadın işçiydi. Ölen kadınların beşi tarım, biri gıda, biri tekstil, biri büro, biri ticaret, biri metal, biri sağlık ve biri genel işler işkollarında çalışıyordu.

• Ekim ayında en az 7 göçmen işçi (üçü Suriyeli, biri Azerbaycanlı, biri Mısırlı, biri Türkmenistanlı, biri Ukraynalı) hayatını kaybetti.

• Ölen işçilerin en az 3'ü (yüzde 1,77) sendika üyesi, 166'sı (yüzde 98,23) sendikasız. Sendikalı işçilerin ikisi sağlık ve biri enerji işkollarında çalışıyordu.

Ekim ayında iş cinayetlerinin yaş gruplarına göre dağılımı şöyle:

- 14 yaş ve altı 1 çocuk işçi,
- 15-17 yaş arası 7 çocuk/genç işçi,
- 18-29 yaş arası 32 işçi,
- 30-49 yaş arası 61 işçi,
- 50-64 yaş arası 46 işçi,
- 65 yaş ve üstü 14 işçi,
- Yaşını bilmediğimiz 8 işçi hayatını kaybetti.

Dilovası'ndaki iş cinayeti protesto edildi

Kocaeli Dilovası'nda 6 kadın işçinin hayatını kaybetmesine neden olan iş cinayeti birçok yerde düzenlenen eylemlerle protesto edildi. Açıklamalarda, tüm sorumlular istifaya çağrıldı.

Dilovası'ndaki eylem, İSİG Meclisi, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) Kocaeli İl Kordinasyon Kurulu, Türk Tabipleri Birliği (TTB) Kocaeli Tabip Odası tarafından düzenlendi. Çok sayıda emek örgütünün de katıldığı eylem, 6 işçinin yaşamını yitirdiği yerde yapıldı.

Ortak basın açıklamasını İSİG Meclisi Kocaeli Yürütme Kurulu Üyesi Elif Yetiğin okudu.

“Göz göre göre gelen katliam!”

Açıklamada, yapılan incelemeler, işyerinin eski çalışanları ve mahalle halkının verdiği bilgiler ile göz göre göre bir katliamın yaşandığına dikkat çekilerek işletmedeki ciddi güvenlik eksiklikleri sıralandı:

- Yapının yangına dayanımı olmayan poliüretan paneller ile inşa edilmesi,
- İşyerinin konutların arasında ve parlayıcı maddelele yakın olması,

- Akaryakıt istasyonu gibi tehlikeli tesislere 50 metre uzaklıkta bulunması,
- Tek çıkışlı ve acil kaçış yollarının yönetmeliklere uygun olmaması, çıkış önünde malzemelerin engel oluşturması,
- İşyerinde yangın algılama ve uyarı sistemlerinin bulunmaması,
- Çok tehlikeli sınıfta yer almasına rağmen çocuk işçi çalıştırılması,
- Çalışanlara yeterli eğitim ve ekipman sağlanmaması.

“İş cinayetlerinin hesabı sorulana kadar mücadele edeceğiz”

Mahalle sakinlerinin CİMER'e ve Dilovası Belediyesine şikâyetlerde bulunduğunu söyleyen Elif Yetiğin, açıklamasını şöyle sürdürdü:

“Güvencesiz ve kayıt dışı işlerde patronların en sık kadın ve çocuk emeğine başvurma tesadüf değil. Bu eşitsizliği yaratan güvencesiz çalışma sistemi kadın ve çocukları merdiven altı işlerde sigortasız düşük ücretlerle çalışmaya mahkûm ediyor. Yoksulluğu, şiddeti kadınlara reva gören sistem kadın ve çocuk emeğini daha çok sömürerek kârına kâr katmaya devam ediyor...”

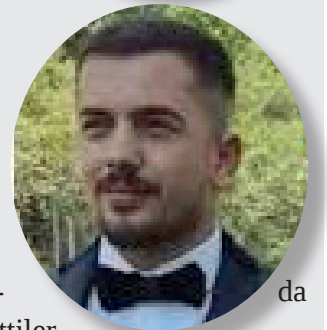
Eylem, söz alan konuşmacılardan sonra katliamı lanetleyen sloganlarla sonlandırıldı.

Kadın-erkek, genç-yaşlı işçiler katlediliyor

Ordu'nun Fatsa İlçe merkezine 7 km uzaklıktaki Sefaköy'de bulunan Demirtan İnşaat firmasına ait taş ocağında, 5 Kasım günü yamaçtan kopan toprak ve kaya parçaları, çalışma halindeki iş makinası ve kamyonun üzerine düştü ve 25 yaşındaki iş makinası operatörü Burak Kilci ile 75 yaşındaki kamyon şoförü Ahmet Şahin göçük altınkalarak hayatlarını kaybettiler.

Arama-kurtarma çalışmaları başlatıldıktan 5 saat sonra Burak Kilci'nin cansız bedenine ulaşıldı. Yeniden göçük olma ihtimaline karşı ara ara durdurulan sonra yeniden başlatılan arama çalışmalarında 7 gün sonra Ahmet Şahin'in cansız bedenine ulaşıldı.

Göz göre göre gelen iş cinayetleri hayatlarımızı çalmaya devam ediyor. 75 yaşındaki insanları çalışmak zorunda bırakan sistemi birleşerek örgütlü gücümüzle alaşağı edeceğiz.

Ölümüne çalışmak değil, yaşamak için çalışmak istiyoruz!

Artık yoksulluğu ölçecek bir değer bulabilir miyiz? Sanmıyoruz. Yoksulluğun bedeli bu ülkede ölümle eşdeğer hâldedir. İşte, Dilovası'nda 8 Kasım'da üçü çocuk yaşta altı kadın işçinin yaşamına mal olan vahşet! Yaşama değer biçilmezse, demek ki hesabımız doğrudur.

Gerçek anlamda işçiler ölümle sınanıyor. Lafın gelişi değildir. Normalde insan yaşamak için çalışır. Ama bugün biz çalışmak için yaşıyoruz. Üstelik bunu artık karın tokluğuna bile yapmıyoruz.

Ülkenin dört bir yanı, yer altı ve yer üstü yağma altındadır. Bu yağma düzeni milyonlarca emekçiye cehennemi yaşıyor. Çocuklardan 65 yaş üstü yaşlılara kadar bütün nüfus istihdamda tutulmak isteniyor.

Bununla beraber yaratılan işsizlik ise ücretlerin düşük kalmasını, güvencesiz, sendikası, sigortasız çalışmayı koşulluyor. Hak isteyen, karşı çıkanın ensesinde boza pişiren Saray Rejimi, bu yağma düzenine yasal zemin ve koruma sağlıyor.

İşçi sınıfına kalan tek yol birleşik, örgütlü, devrimci bir mücadeleden başkası değildir.

Açlık sınırı, şimdiden 2026 asgarî ücretini geçti!

Bu bir kehanet değil, mevcut durumun özeti. Asgarî ücrete yapılacak zam oranını yüksek mevkiler yüzde 20 olarak açıkladı bile.

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre ekim ayında Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarını ifade eden Açlık Sınırı 28.411,95 TL'ye,

Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarını ifade eden Yoksulluk Sınırı 92.547,07 TL'ye,

Bekâr bir çalışanın "yaşama maliyeti" de aylık 36.984,12 TL'ye yükseldi.

Yani 2026'ya girdiğimizde açlık sınırı 30 bin lirayı geçmiş olacak, oysa asgarî ücret yüzde 30 bile artsa bunun altında kalacak. Dediğimiz budur. Zaten mesele yüzdelik artışları çoktan geçmiştir. Üstelik ücretler enflasyonun sorumlusu ilan edilerek, maaşlara zam istemek neredeyse ayıp sayılacak.

Yoksulluk sınırı, bırakın herhangi

bir işçiyi, sendikalı işçiler için bile az rastlanır cinsten bir ücret hâlinde. Ama yoksulluğu bu rakamlarla tarif etmek artık zayıf kalıyor. Bu satırları okuyanlar, işçiler, emekçiler biliyor, biliyoruz hayatın zorluğunu ve dayattıklarını. Öyle ki gerçeklikten kopmuş milyonlarcamız var aramızda.

Çözümün daha çok çalışmak, evden daha çok kişinin çalışması, giderek daha kötü şartlarda çalışmaya razı olmak, "ne de olsa bir işim var" demenin bir lütuf olduğunu sanmak gibi yanılsamalar içinde bugünleri atlarmaya çalışıyoruz. İşyerleri giderek daha fazla ölümle, mobbingle, üretim baskısıyla, tacizle karşı karşıya kaldığımız yerler hâline geliyor. Ücretler, alım gücü düştükçe

insan olarak değerimiz düşüyor patronların gözünde. Bir de bu gözle bakmalıyız işin ekonomik boyutuna.

Enflasyon hedefi: Seneye inşallah!

Merkez Bankasının 2025 enflasyon hedeflerini alt alta yazsak yerimiz bayağı daralır herhâlde. Her ay yıllık enflasyon hedefini revize edip durdular, hoş kimsenin ciddiye aldığı da yok. Ama sonuçta olan bize oluyor. Bu sayıda gıda enflasyonu üzerinde biraz durmak istiyoruz.

Savaşlar, olumsuz iklim koşulları su krizleri vb. gıda arzında dünya çapında sorunlara yol açabiliyor. Sonuçta küresel dünya

değil mi? Ama Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) tarafından yayınlanan gıda fiyat endeksine göre, küresel gıda fiyatları ekimde aylık bazda yüzde 1,6 düşerken, yıllık bazda yüzde 0,4 geriledi. Üstelik bunu üst üste iki aydır yaşanan bir düşüş.

Peki bizde ne olmuş?

Aynı dönemde Türkiye'de gıda enflasyonu aylık bazda yüzde 3,41 artarken, yıllık bazda

yüzde 34,80 yükseldi. Her sayıda yazıyoruz, tekrardan zarar gelmez. İşçi ve emekçilerin harcamalarının en büyük kısmını (kira ve faturalarla birlikte) gıdaya ayırdığı bilinen bir gerçektir. Çünkü biz, çalışmak için yaşıyoruz ve bunun için hiç olmazsa ölmeyecek kadar beslenmemiz lazımdır. Yakında ekonomistler, "Eğer işçiler yemek yemese enflasyon düşerdi" derlerse şaşırmayacağız!

Bankaların net karı 9 ayda 669,7 milyar TL!

"Yasal tefeciler" kâr rekoru kırmaya devam ediyor. Bankacılık sektörü, 2025'in ilk dokuz ayında aktif büyüklüğünü 10,9 trilyon lira artırdı. Sektörün dönem net kârı 669 milyar 676 milyon liraya ulaştı.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) Eylül 2025 dönemi raporuna göre sektörün aktif büyüklüğü 2024 sonuna göre 10 trilyon 920 milyar 708 milyon lira artarak 43 trilyon 578 milyar 620 milyon liraya ulaştı.

Menkul değerler toplamı 6 trilyon 796 milyar 113 milyon!

Sektörün en büyük aktif kalemi olan krediler, eylül ayı itibarıyla 21 trilyon 243 milyar 537 milyon lira, menkul değerler toplamı da 6 trilyon 796 milyar 113 milyon lira oldu. Bu dönemde kredilerin takibe dönüşüm oranı yüzde 2,29 seviyesinde gerçekleşti.

Bankaların kaynakları içinde en büyük fon kaynağı durumunda olan mevduat ise 2024 sonuna göre yüzde 31,5 artarak 24 trilyon 848 milyar 964 milyon liraya çıktı.

Asgarî ücret nedir?

Son yıllar ama özellikle 2025 yılı, işçiler, emekçiler ve sosyalistler için asgarî ücret tartışmalarını farklı bir boyuta taşımak zorunda olduğumuzu gösteriyor. Bir kere tanıma bakalım.

Asgarî ücretin tanımı, Türkiye’de 4857 sayılı İş Kanunu ve Asgarî Ücret Yönetmeliği ile belirlenmiştir.

Asgarî ücret; işçilere normal bir çalışma günü karşılığı ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını

günün fiyatları üzerinden asgarî düzeyde karşılamaya yetecek ücrettir.

Bu ücretin altında işçi çalıştırmak yasaktır.

Asgarî ücreti, Asgarî Ücret Tespit Komisyonu belirler.

Yasanın yaptığı asgarî ücret tanımı yoksulluk sınırına denk düşüyor. Asgarî ücret, adından anlaşılacağı üzere “en az”ı ifade ettiği hâlde, özellikle AK Parti iktidarı ve Saray Rejiminin inşasıyla birlikte ortalama ücret hâlini almıştır. Diğer tüm ücretler giderek daha fazla asgarî ücrete yakınlaşmış, hattâ bazı sendikal işyerlerinde asgarî ücretin uygulandığı absürt örnekler bile görünür olmuştur.

Asgarî ücretin alım gücü ne kadar eridi?

DİSK-AR’ın araştırmasına göre asgarî ücret sadece enflasyon nedeniyle yılın ilk on ayında 6.322 TL eridi. Bu, mevcut 22 bin 104 TL olan asgarî ücretin dörtte birinden fazlasına karşılık geliyor. Yani düşüyor denilen enflasyon, binbir numarayla düşük gösterilen enflasyon, üç kuruşluk maaşların çeyrekten fazlasını alıp götürmüş.

Asgarî ücretin bir tık üstüne çıkanlar, vergi

yüküyle karşı karşıya kalıyorlar. Böylece yılın belli bir döneminde ücretler gerilemeye başlıyor bu kesimler için. Buradan bakınca bazı sendikaların toplu sözleşmelerde vergi dilimlerindeki artışı patronların ödemesini istemesi ve kabul ettirmesi önemli bir kazanımdır.

Asgarî Ücret Tespit Komisyonu ve işçilerin tutumu üzerine

Yasaya göre Asgarî Ücret Tespit Komisyonu 5 hükûmet, 5 patron, 5 işçi temsilcisinden oluşuyor. Safiyane bir bakışla, hükûmet temsilcilerini tarafsız kabul etmemizi bekliyorlar. Oysa iş cinayetlerinden sendikal mücadeleye; hükûmetin, bakanlıkların, yargının polis-jandarmanın tutumlarını hatırlarsak, devletin kimin devleti olduğu apaçık ortadadır.

İşçi temsilcisi olarak yıllardır bu komisyona Türk-İş katılmakta idi. Türk-İş’in söylediği şey, “Bizim asgarî ücret alan üyemiz yok!” şeklinde sözlerdi. Bu yıl katılmayacaklarını zaten açıklamışlardı. Böylece, bu yıl tiyatroya gerek olmaksızın patronlar ve hükûmet temsilcileri oturacak ve IMF ve uluslararası finans çevrelerinin dikte ettiği artışı açıklayacaklar. Artık Erdoğan’ın bahış eklemeye olanağı da yoktur, efendiler ne derse o.

Artık işçiler için asgarî ücretten ziyade, işyeri bazlı, insanca yaşanacak ücret mücadelesinin daha anlamlı olduğunu söyleyebiliriz. Belirlenen asgarî ücret, işçilerin kafasında bir sınır oluşturuyor. Çoğunlukla bunun birazcık üstü bile sanki iyi bir ücret alıyormuş yanılsaması yaratıyor. İyi ücret, insanca yaşanacak, bizi borç batağına sokmayacak ücrettir.

Bunun mücadelesi işyerlerinde işyeri komiteleri ile verilir. Sendikalar yoluyla bu mücadele sektör- lere, havzalara ve yurt çapına yayılır. İşçi sınıfının birleşik mücadelesi gelişirse, asgarî ücretin kendisi de zaten yükselecektir.

Dolar milyonerlerinde rekor artış

Uygulanan ekonomi politikalarının servet transferi olduğunu defalarca yazdık.

Bunu günlük hayatta gözlemek mümkün. Oluşan gelir uçurumları ortada.

İsviçre Bankası UBS’in hazırladığı, Küresel Servet Raporu 2025 verilerine göre, 2024 yılında Türkiye’de dolar milyonerleri arttı. Dikkat çekici bir konuma yükselen Türkiye, milyoner sayısındaki artışla dünyada açık ara lider oldu.

Verilere göre, dünyada 2024 yılında dolar milyonerleri bir önceki yıla göre yüzde 1,2 arttı. Türkiye’de dolar milyoneri sayısı ise yaklaşık 7 bin kişi artışla yüzde 8,4 oranında yükselerek açık ara önde yer aldı. Türkiye, milyoner büyüme hızında, yüzde 5,8 olan Birleşik Arap Emirlikleri’ni ve yüzde 4,4’lük Hindistan’ı geride bırakarak ilk sıraya yerleşti.

Bankanın analizine göre ülke sıralamasında Türkiye, 236 bin 363 dolar milyoneri ile orta büyüklükteki ekonomiler arasında öne çıkıyor. Bu rakam, ülkedeki yüksek enflasyon ve kur hareketlerine rağmen servet birikiminin güçlü şekilde sürdüğünü gösteriyor.

Türkiye’de dolar bazlı servet birikiminin hızlandığı görülürken, iç dinamiklerde, özellikle medyan servet ve alım gücünde gerilemenin sürdüğü dikkat çekiyor. Buna rağmen, Türkiye 2024’te küresel servet haritasında “en çok milyoner artışı yaşayan ülke” konumuna yükseliyor.

Sınır ötesi alışveriş

Edirne ve Tekirdağ’dan çok sayıda kişi, temel ihtiyaçlarını daha uygun fiyata karşılamak için güneybirlik Yunanistan alışveriş turlarına yöneliyor. Yaklaşık 39 euro (1.900 TL) karşılığında düzenlenen bu turlarla Dedeoğlu’na giden vatandaşlar, market ve duty free mağazalarından peynir, et, kahve, yağ, şeker gibi temel ürünleri stokluyorlar.

Yunanistan’daki fiyatlar Türkiye ile kıyaslandığında dikkat çekici bir fark ortaya çıkıyor. Örneğin, dana kıymasının kilosu 6 euro (300 TL), peynirin kilosu ise 4 euro (200 TL) seviyesinde. Türkiye’de ise aynı ürünlerin fiyatları neredeyse bunun iki katına çıkmış durumda.

Trading Economics verilerine göre, 2004 yılından 2025 yılına kadar ortalama yüzde 20,37 seviyesinde seyreden gıda enflasyonu, son dönemde yüzde 36,06’ya yükseldi. Bu artış, özellikle temel gıda ürünlerinde çarpıcı şekilde hissedildi. Son 5 yılda makarna fiyatları yüzde 591 oranında artarken, taze sebzeler yüzde 402, kahve yüzde 400, şeker yüzde 366, ekmek ve tahılların fiyatı ise yüzde 385 yükseldi. Oysa FAO verilerine göre dünyada gıda enflasyonu yatay seyrediyor.

İŞ CİNAYETLERİNİ ÖRGÜTLÜ İŞÇİ SINIFI ÖNLEYEBİLİR!

*Elim sanata düşer usta
Dilim küfre, yüreğim acıya
Ölüm hep bana
Bana mı düşer usta?*

Refik Durbaş

Her gün ortalama 6-7 işçi iş cinayetlerinde ölüyor. Ama işçi ölümleri birer sayıdan ibaret değildir. Ölenler birilerimizin annesi, çocuğu, kardeşi, akrabası, arkadaşı, tanıdığı, komşusu, hepimizin sınıf kardeşleridir.

Ölümleri sıradan değildir. Yüksekten düşerek, makinaya sıkışarak, göçük altında kalarak, yanarak, elektrığe kapılarak, sele kapılarak vb.

Ve her biri, patronlar biraz masraf yapsa, yetkililer denetlese, devlet yasaları uygulasa önlenebilir sebeplerden gerçekleşen ölümlerdir.

Üstelik, MESEM'ler yoluyla çocuk işçiliği yasal zemin kazanırken, çocuk işçi ölümleri korkunç boyutlara ulaşmıştır. İŞİG rakamlarına göre bu yıl bu yazı yazılırken en az 78 çocuk işçi çalışırken ölmüştür.

Kölenin sahipleri için bir kölenin ölmesi feci bir şeydir. Bir makinenin kullanılmaz hâle gelmesi gibi. Yerine yenisinin konulması bir maliyettir. Üstelik üretimin aksamasına da sebep olacaktır vb. Ama bir işçinin ölmesi öyle mi ya! Yerini dolduracak milyonlarca işsiz var, bedava.

İşçilerin kanı, canı sudan ucuzdur. Bir patron düşünün. İşçinin maaşından fazlasını bir akşam yemeğine harcıyor. Şimdi bu adamın gözünde işçinin değeri nedir? Hayatını başkalarını sömürerek kazanan bu asalaklar için emek âdeta pazarda alınıp satılan bir mal gibidir. Onlar için sadece kullanım değeri vardır. Polisi, zabıta-yı bir şişe parfüm, iki paket sigaraya satın alan adam, işçiye de tıpkı bir meta, kullanılıp atılacak bir eşya gibi bakacak. Yeter ki işçinin bu üç kuruşa ihtiyacı olduğunu bilsin.

Bu kadarla da sınırlı değildir. Son dönemde işyerlerinde artan mobbing, taciz vakalarının işçi ücretleri ile yakın alâkası vardır. Ucuz insan gözüyle bakıyorlar bizlere. En pis, en ağır, en, en, en işleri bu kadar ucuza yapıyorsak, üstelik buna sesimiz de çıkmıyorsa demek ki fazlasını hak ediyoruz. İşte aynen böyle düşünüyorlar.

Kölenin sahipleri için bir kölenin ölmesi feci bir şeydir. Bir makinenin kullanılmaz hâle gelmesi gibi. Yerine yenisinin konulması bir maliyettir. Üstelik üretimin aksamasına da sebep olacaktır vb. Ama bir işçinin ölmesi öyle mi ya! Yerini dolduracak milyonlarca işsiz var, bedava.

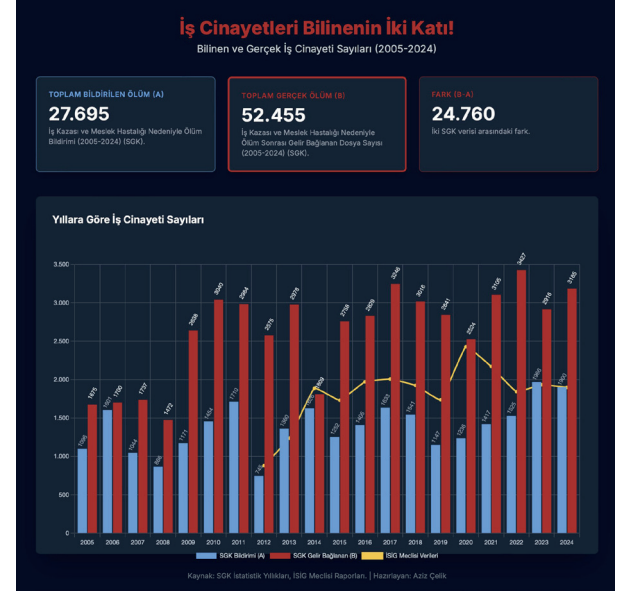
Patronların gözünde, egemenlerin, sendika mafyasının, bu düzenden beslenen bilcümle asalağın gözünde böcekten farkımız yoktur. Değil mi ki bizzat Erdoğan, Soma'da daha işçilerin cenazesi toprak altındayken "fıtrat" diye kestirip atmadı mı? Hendek'te MÜSİAD, yedi işçinin öldüğü fabrikanın sahibi için moral yemeği düzenlemedi mi? Diyanet, zamları sorgulamayı, iş cinayetlerine tedbir almayı dinden çıkmakla eş tutmadı mı? Mecliste vekiller "vatandaş kuru ekmek yiyorsa aç değildir" demedi mi? Atladıklarımızı siz ekleyin.

Kıscacası, tezgâhı kurmuşlar, devleti, patronu, sendika mafyası, imamı yargıcı, savcısı, emniyet müdürü. İşçiler tek tek öldüğünde sorun yok, kaza diyorlar, kapatıyorlar. Dilovası'nda olduğu gibi mızrak çuvala sığmayınca, birkaç gün yaygara yapıp, kendilerini aradan sıyrıyorlar. Sonra ortalık biraz soğuyunca da patronları kurtarıyorlar. Soma'da, Ermenek'de, Hendek'te, İliç'te, Erol Eğrek'te olduğu üzere.

İşçi cinayetleri işçi sınıfı için artık bir soykırıma dönüşmüştür. Patronların kâr hırsı, Saray Rejimi'nin açık desteği, sendika mafyasının varlığı, burjuva medyanın karanlığı, işçi sınıfının ölümüne örgütsüzlüğü bunun başlıca sebepleridir.

Sınıf savaşını biz icat etmedik. Sınıflı toplumların tarihi sınıf savaşları tarihidir. İşçi sınıfının en hareketsiz anlarında bile durum böyledir.

Bugün işçiler sokakları doldurup isyan ediyor değilken, işyerlerinde

günde ortalama en az 6-7 işçi iş cinayetlerinde ölüyor. Bu İŞİG Meclisi'nin büyük özveriyle topladığı rakamlardır.

Aziz Çelik'in Birgün gazetesinde yaptığı tespite göre ise SGK'nın yıllık bildirim verilerine göre 2005-2024 arası "iş kazası ve meslek hastalığı" (iş cinayeti) nedeniyle işçi ölümleri sayısı 27 bin 695 iken aynı nedenlerle gelir bağlanan dosya sayısı 52 bin 455. Eğer işçi sınıfı bir savaşa girse bu kadar bedel ödemezdi. Bu kadar bedel ödese özgürlüklerini kazanırdı. Bu açıkça bir soykırımdır. Taammüden işlenen, an be an devam eden bir soykırımdır.

Bir parantez de sendika mafyasına açmak gerekir. İşçinin kanı onların ellerine bulaşmıştır. Aidat ödemeyeni işçiden saymayan bu işçi düşmanları, iş cinayetlerine karşı kollarını bile kıpırdatmıyorlar. Bu hâllerile suç ortaklığına alet oluyorlar. Buna rağmen sendikalı işyerlerinde iş cinayetlerinin yok denecek kadar az olması tesadüf değildir.

Gerçek anlamda işçi sınıfı 7'den 77'ye sermayenin çıkarları uğruna cehennemi yaşıyor, ölüyor.

İş cinayetlerinde ölmek kader değildir, örgütlü işçiler buna son verecektir.

2026 YILI MERKEZÎ BÜTÇESİ HAKKINDA NOTLAR

İrfan Taşkiran

Kapitalist bir ülkede merkezî bütçe, yalnızca gelir ve giderlerin teknik bir tablosu değil, sınıf ilişkilerinin ve devletin ekonomik işlevinin bir yansıması olarak değerlendirilmelidir. Devlet, “tüm toplumun devleti” değil, egemen sınıfın -kapitalistlerin- çıkarlarını koruyan bir araçtır.

Dolayısıyla merkezî bütçe de bu sınıfsal yapının mali ifadesidir.

Vergi politikaları, harcama öncelikleri ve borçlanma biçimleri aracılığıyla sermaye birikimini sürdürme ve işçi sınıfını kontrol altında tutma işlevi görür. 2026 bütçesi de tam olarak bu çerçeveye oturuyor.

2026 Yılı Merkezî Bütçe Kanunu Teklifi’nin ek çizelgelerinde yer verilen bilgiye göre, Cumhurbaşkanlığı 2026 yılı için toplam bütçe gelirlerinin yüzde 87,21’ini vergilerle sağlamayı planlıyor. Ancak, vergi gelirlerinin yalnızca yüzde 11,14’ünü kurumlar vergisi (işletmelerin net kârının vergisi) üzerinden toplamayı hedeflerken, bunun iki katından daha fazlasını, yüzde 22,76’sını ise kayıtlı çalışabilme olanağı bulanların bordroları ve basit usulle gelir vergisi ödeyenler üzerinden almak amacıyla. Yanı sıra, bütçe gelirlerinin yüzde 2’sinin damga vergisi, yüzde 2,94’ünün harçlar ve en az yüzde 44,16’sının da dolaylı vergilerden sağlanması hedefleniyor. Dolaylı vergilerin ödeyicisi de elbette işçi ve emekçiler.

Biraz da bütçenin dağılımına bakalım. Eğitim ve sağlık öncelikli konumuz olsun.

Sağlık Bütçesi

Sağlık Bakanlığı için 2026’da önerilen bütçe 1 trilyon 474 milyar 947 milyon 780 bin TL. Teklife göre 2026’da Sağlık Bakanlığına merkezî yönetim bütçesinin yüzde 6,8’i ayrılacak. Bu oran 2025’te yüzde 6,9’dur. Yani bir gerileme var. Ayrıca sağlık bütçesinde geçen yıla göre yüzde 14’lük bir artış yapılmış olmasına rağmen sağlık bütçesinin büyük bölümü personel harcamalarına ayrılmış durumda.

Sağlık bütçesinin önemli bölümü ise önleyici sağlık hizmetlerine değil tedavi edici hizmetlere akacak. Sağlık Bakanlığı 2026 yılı bütçesinin sadece yüzde 27,54’ü koruyucu sağlık hizmetleri için ayrılacak. 2026’da bütçeden koruyucu sağlık hizmetlerine düşen kişi başı 4 bin 499 TL. Yani devlet hastalıkları önlemeye değil, daha pahalı olan tedaviye para harcayacak. Bütçenin yüzde 71,27’si ise tedavi edici sağlık hizmetlerine aktarılacak. Bundan faydalanan olan ilaç tekelleri ve hastanelere hizmet veren görüntüleme şirketleri vb. olacaktır.

2026 yılında, şehir hastanelerini işleten 45 şirkete toplamda 236 milyar lira ödenecek.

Şehir hastanesini işleten müteahhitlere ise gelecek yıl 136 milyar 148 milyon TL ödeme yapılması planlanıyor.

Eğitim Bütçesi

2026’da Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) için öngörülen bütçe 1 trilyon 944 milyar TL. Bütçenin yüzde 83’ü maaş ve SGK primleri gibi kalemlerle personel harcamalarına gidecek.

2002’de eğitim yatırımlarına ayrılan pay yüzde 17,18 idi. 2026’da eğitim yatırımlarına ayrılan pay yüzde 8,26’ya geriledi. Bu oran geçtiğimiz yıl ise yüzde 9,73 idi.

2026 merkezî yönetim bütçe taslağında uluslararası standart olan eğitim bütçesinin merkezî yönetim bütçesinin en az yüzde 12’sini oluşturma hedefi de yüzde 11,2’de kalarak tutmadı.

MEB toplam bütçe teklifinde ikinci sırada yer alırken personel ödemelerinde ilk sırada yer almaktadır. Buna göre MEB toplam ödeneğin %73,87’sini yani yaklaşık %74’ünü personel harcamalarına ayırmaktadır. %9 Sosyal Güvenlik Devlet Primi Giderleri de eklendiğinde personel giderleri %83’e ulaşmaktadır. MEB bütçesinin ikinci büyük tavan teklifi almış olması ülkede eğitime, eğitim yatırımlarına verilen önemi değil, personel sayısının gerektirdiği bir bütçe olduğunu ortaya koymaktadır.

Böylece, yatırımlara, çocuklara bir öğün yemeğe, öğretmenlerin kişisel gelişimine ayrılacak bir bütçe ortaya konmamış oluyor.

Savaş ve Güvenlik Bütçesi

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz, 2026 yılı bütçe maratonuna ilişkin mecliste açıklamalarda bulundu. Bu bağlamda Yılmaz, savunma harcamaları için 1 trilyon 202 milyar lira, iç güvenlik harcamaları için 953 milyar lira olmak üzere savunma ve güvenlik sektörü için toplam 2 trilyon 155 milyar lira ödenek belirlendiğini açıkladı.

2025 yılı Merkezî Yönetim Bütçe Kanunu Teklifi’nde savunma ve güvenlik sektörü için tahsis edilen toplam ödenek ise 1 trilyon 608

**Ne Saray
Rejimi ne de
bu Meclis,
halktan yana
bir bütçe
yapmaz,
yapamaz.
Doğrusunu
söylemek
gerekirse,
bütçenin
Meclise
geldikten
sonra protesto
edilip alternatif
sözler edilmesi
de gecikmiş
bir adımdır.
Bütçenin
yapılacağı
daha aylar
öncesinden
bellidir.**

milyar lira idi (savunma için 913,9 milyar lira, iç güvenlik için 694,5 milyar lira). Buna göre, 2025’ten 2026’ya savunma ve güvenlik sektörüne ayrılan toplam bütçede yaklaşık yüzde 33,9 oranında bir artış gerçekleşmiş oldu.

NATO liderleri, ABD Başkanı Donald Trump’ın aylardır süren baskısının ardından, savunma harcamalarını 2035 yılına kadar ülkelerinin ekonomik çıktıların yüzde 5’ine çıkarma konusunda anlaşmıştı. Bu bağlamda ABD Başkanı, Lahey’deki zirvede alınan kararı, “Avrupa ve Batı medeniyeti için büyük bir zafer” olarak nitelemişti. Bunlar 2026 bütçesinden çıkardığımız ana başlıklar. Mevcut parlamentonun bir işlevi yoktur. Öyle ki bütçeyi reddetme yetkisi bile yoktur. Bütçe görüşmeleri sembolik ve kitabına uydurmak üzeredir. Ele aldıklarımız dışında Diyanetin, Saray’ın, tüm kamu kurumlarının bitmez savurganlıklarını sayabiliriz.

Ne Saray Rejimi ne de bu Meclis, halktan yana bir bütçe yapmaz, yapamaz. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütçenin Meclise geldikten sonra protesto edilip alternatif sözler edilmesi de gecikmiş bir adımdır. Bütçenin yapılacağı daha aylar öncesinden bellidir. Mesela 2027 bütçesinin Ekim 2026’da Meclise geleceği şimdiden bellidir. Öyleyse, şimdiden halktan yana bir bütçe için Ocak 2026’dan başlayan bir programla talepler oluşturulmalı, buna yönelik eylem takvimi çıkarılmalı, hareket yaratılmalıdır.

Kahrolsun yağma-rant-sömürü düzeni!

İEB: Asgarî ücret eylemi

İşçi Emekçi Birliği (İEB), 13 Kasım'da İstanbul Tophane'de bulunan Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüğü önünde gerçekleştirdiği eylemle asgarî ücret için mücadele çağrısı yaptı.

Basın açıklaması öncesinde yapılan konuşmalarda, Dilova-sı'nda kozmetik fabrikasında yaşanan işçi katliamında yaşamını yitirenler işçiler anılarak, "İşçi katillerinden örgütlü işçi sınıfı hesap soracaktır," denildi. İşçilerin hâlen birçok yerde sürdürdüğü grev ve direnişler selamlandı.

Yapılan basın açıklamasında talepler şöyle sıralandı.

* İşçileri temsil etmeyen Asgarî Ücret Tespit Komisyonu lağvedilmelidir.

* Asgarî ücret devletin patron örgütleriyle belirlediği ücret olmaktan çıkarılmalı, işçilerin kendi örgütleriyle patronlar arasında grevli toplu sözleşme yöntemiyle belirlenmelidir.

* Asgarî ücret, işçinin ailesi ile beraber (4 kişilik bir ailenin) ihtiyaçlarının tespiti ile belirlenmeli, yoksulluk sınırının üzerinde olmalıdır.

* Dolaylı vergiler kaldırılmalı, yoksulluk sınırına kadar olan ücretlerden vergi alınmamalıdır.

* İşçinin ümüğüne çöken patronlara servet transfer eden vergi düzenine son verilmeli, patronlara vergi affı kaldırılmalıdır!

* Savaşa ayrılan bütçe, eğitime, sağlığa, barınmaya ayrılmalıdır.

* İşten atmalar yasaklanmalıdır.

* Sendikal örgütlenme ve grev hakkı önündeki tüm engel engeller kaldırılmalıdır.

Asgarî değil insanca yaşam için mücadeleye!

Genel grev genel direnişi örgütlemeye!

Mustafa Silâr kavgamızda yaşıyor!

“O nasıl yaşadıysa öyle direndi -kavgayla, inatla, sınıfsız, sömürsüz bir dünya düşüyle...” şiirleriyle, 8 Kasım 2007 tarihinde kaybettiğimiz Mustafa Silâr, İzmir'deki mezarı başında anıldı.

Mustafa Silâr yaşamıyla büyük iş-küçük iş ayrımı yapmadan son ana kadar mücadele etmenin anlamını bırakmıştır. Makaleleri bilim dâhil her şeyi kirleten kapitalizme

savaşın bir aracıydı. Bugün Mustafa Silâr'ın anısını yaşatmak saat başı yaşanan işçi cinayetlerine karşı durmakla, işçi direnişleriyle dayanışmayı yükseltmekle mümkündür.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir neferi olarak yaşayan ve mücadelesindeki ısrarıyla hepimize örnek olan yoldaşımız kavgamızda yaşayacak!

Unutulmaz bir işçi lideri; Rıza Kuas

Yaşamını işçi sınıfının mücadelesine adanmış işçi önderlerinden ve Lastik-İş Sendikası Onursal Genel Başkanı Rıza Kuas, ölümünün 44'üncü yılında İstanbul Edirnekapı'da bulunan kabri başında, DİSK tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) ve Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) de kurucuları arasında yer alan Rıza Kuas, 29 Ekim 1981 günü yaşama veda etmişti.

Rıza Kuas kimdir?

Anadolu işçi sınıfının unutulmaz işçi liderlerinden olan Rıza Kuas 1926'da Hendek'te doğdu. Kafkasya halklarından Abhaz halkından olan Kuas, sendikal yaşamına 1949 yılında Derby Lastik fabrikasında çalışırken işyeri sendika temsilciliği ile başladı.

1952 yılında Lastik İşçileri Sendikası Kazlıçeşme Şube Başkanlığına seçildi. 1954 yılında yapılan seçimlerde sendika genel başkanlığına seçilen Kuas, bu görevini uzun

yıllar sürdürdü. "İşçi sınıfı siyasal alanda da mutlaka mücadele etmelidir," diyerek 13 Şubat 1961 yılında, Kemal Türkler ve 12 arkadaşı ile birlikte Türkiye İşçi Partisi (TİP) kuruluşunda yer aldı. 1965 seçimlerinde Ankara, 1969 seçimlerinde ise İstanbul'dan TİP Milletvekili olarak TBMM'ye girdi.

Türk-İş'in sermaye ve devlet yanlısı anlayışına tepki göstererek yeni bir yol arayışına giren sendikalar ile birlikte Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kuruluşunda yer aldı.

Rıza Kuas önderliğindeki lastik işçileri, 1963 Kavel grevcilerinin "Hak verilmez alınır, grev hakkı grevle kazanılır" iradesini rehber edinerek direngen bir gelenek oluşturdular.

1968 yılında Derby Lastik fabrikasında işyeri işgali gerçekleştirildi. Fabrikaya sarı sendikayı sokma girişimi, Türkiye'de bir fabrikada ilk kez ortaya sandık kurularak yapılan seçimle boşa çıkartıldı.

Kuas, patronların işçinin üzerini aratarak fabrikadan çıkartma uygulamasına karşı geniş bir teşhir kampanyası örgütledi. İşçiyi hırsız gibi gören zihniyetle mücadele amacıyla başlatılan "Üstünü Aratma" kampanyası tüm ülkede geniş yankı buldu.

Yaşamını işçi sınıfı davasına adanarak sendikal ve siyasal alanda yıllarca mücadele Rıza Kuas, 1971

yılında uluslararası bir toplantıda yaptığı konuşma esnasında rahatsızlandı, böbrek yetmezliği teşhisi kondu.

Görev yapacak durumda olmamasına karşın Lastik-İş'in 1977'deki genel kurulunda üyelerin ısrarı ile bir kez daha genel başkan seçildi.

Kazlıçeşme'den alıp işkolunun en etkin ve köklü sendikası konumuna getirdiği Lastik-İş'in Mart 1980'de yapılan 20'nci genel kurulunda işçi yoldaşlarıyla şu sözleriyle vedalaştı:

"Bu Genel Kurulda Genel Başkanınız olarak sizlere veda ediyorum. Yaşamım, canım, varlığım hep sizinle onurlandı, sizin kararlarınızla işçi sınıfına hizmetle geçti. Canım sizlere feda olsun, lütfen beni bağışlayın. Sendikanızı daha yüceltin, ona yeni can ve kan katın, ama beni unutmayın, ilginiz yaşamımın tek ilacıdır..."

Rıza Kuas 29 Ekim 1981'de yaşama veda etti. Anısı işçi sınıfının kavgasında yaşayacak!

Üniversite öğrencileri YÖK'ü protesto ettiler

Üniversite öğrencileri, 6 Kasım 1981'de 12 Eylül askerî faşist darbesinin ürünü olarak kurulan YÖK'ü kuruluşunun 44. yıldönümünde birçok yerde düzenledikleri eylemlerle protesto ettiler.

Yükseköğretim Kurulunun (YÖK), 12 Eylül darbesinin gençliğe faturası olduğunu, bu köhnemiş kurumu tarihin çöplüğüne atacaklarını vurgulayan üniversiteliler, polis engellemelerini aşarak eylemlerini gerçekleştirdiler.

İstanbul

Öğrenciler, İstanbul Üniversitesi Esnaf Yemekhanesi önünde bir araya gelerek Beyazıt Meydanı'na yürüdüler.

Beyazıt Meydanı'nda serbest kürsü kuran öğrenciler, YÖK'ün üniversiteleri sermayenin ihtiyacına göre şekillendirme, gençliği tam denetim altına alma ve kazanılmış demokratik hakları gasp etme hedefiyle kurulduğunu ifade ederek, YÖK düzenine ve iktidarın üniversitelere yönelik müda-

halelerine tepki gösterdiler.

Eylem, örgütlü mücadeleyle büyüme çağrısıyla sonlandırıldı.

Ankara

Ankara'daki gençlik örgütleri, Yükseköğretim Kurulunun (YÖK) kuruluş yıldönümünde Çankaya Belediyesi önünde basın açıklaması yaptı. Eylemde, "Kayyumlar gidecek biz kalacağız", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Anadilde eğitim istiyoruz" dövizleri taşındı.

YÖK protestosu için Kolej Meydanı'ndan Kızılay'a yürümek isteyen Özgür Üniversite

Hareketi'nden öğrenciler etraflarını saran polis ablukasını aşarak yürüdüler.

İzmir

Ege Üniversitesi ve Dokuz Eylül Üniversite- si öğrencileri, Alsancak ÖSYM binası önünde biraraya geldi.

Yıllardır gençliği korku iklimine hapsedmeye çalışan AK Parti iktidarını ve onun üniversitedeki aparatı kayyum rektörleri tanımayacaklarını vurgulayan üniversiteliler, "Geçmişte üniversiteliyi bastırmak için kurulmuş YÖK'ten bugün kampüslerdeki ÖGB'lere, polisler, sivil faşist çetelere kadar, hakkını talep eden üniversite öğrencilerinin sesini kısmaya çalışan AKP iktidarı da, onun kayyum rektörleri de amacına ulaşamayacak. Bizler 19 Mart'ta aldığımız cesaretle her adımımızı daha güçlü atmaya devam ediyoruz," dediler.

"Kaderse patronlar da ölsün!"

Özgür Liseliler iş cinayetlerine ve MESEM'e hayır dediler.

Patronların cebi dolsun diye ölmek değil, yarını yaratmak için yaşamak istiyoruz, diyen liseliler Kadıköy'de eylem yaptılar.

Açıklamalarında Dilovası, Mersin, Urfa ve Ağrı'da gerçekleşen iş cinayetlerinde katledilen çocuk işçiler için "kader", "hayat böyle yapacak bir şey yok" diyenlerin yalanlarını dinlemeyeceklerine vurgu yaptılar. Eylemde, "Madem bu kader hep biz işçi çocuklarını katlediyor, madem bu kader patron çocuklarına dünyanın tüm güzelliklerini sunuyor, o zaman biz bu oyunu bozacağız," diyerek, örgütlenme çağrısı yapıldı.

İşçi-Sen söyleşisi

Sarıgazi İşçi-Sen, 16 Kasım'da "İşçi Alacakları ve Fiilî-Meşru Mücadele" başlıklı söyleşi yaptı.

TELE 1 ekibi topluca istifa etti: "Teslim olmuyoruz!"

TELE 1 çalışanları, gazeteci Merdan Yanardağ hakkında başlatılan "casusluk" soruşturması ve ardından kanala atanan kayyuma tepki göstererek kanal binası önünde yaptıkları açıklamayla toplu istifa etti.

Gazeteci Merdan Yanardağ hakkında başlatılan "casusluk" soruşturmasının ardından TELE 1'e Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonunun (TMSF) kayyum olarak atanmasına tepki gösteren kanal çalışanları, toplu istifalarını sundu, TELE 1 binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamayı program sunucusu Murat Taylan okudu. Taylan, "Bir taraftan kanaldan ayrılıyor ama diğer taraftan TELE 1 ruhunu dışarıda yaşatmak için arayışımız sürecektir. O yüzden açıklamamızın başlığı da 'Teslim olmuyoruz arkadaşlar'" dedi.

"Penguen medyası olmayacağız"

Taylan, TELE 1'in 2017 yılında "özgür medya anlayışı ve gerçeğe sadakat" ilkesiyle kurulduğunu hatırlatarak, "Sansürün, baskının, karanlığın üzerine ışık tuttuk. Halkın çıkarlarını savunduk, emeğin, doğanın, ezilenin yanında olduk," ifadelerini kullandı.

Kayyum atamasını "özgür basına vurulan bir darbe" olarak niteleyen Taylan, "Kayyum yönetiminin ilk işi haber bültenimizi susturmak oldu. TELE 1'in penguen medyasına dönüştürülmesine izin vermeyeceğiz. Onurumuzu zedeleyecek bir yayın anlayışını asla kabul etmiyoruz," diye konuştu.

"Bu bir direniş ilanıdır"

TELE 1'in ekran yüzleri, yöneticileri, Ankara temsilciliği ve yazarlarıyla birlikte kayyum yönetimindeki kanaldan ayrıldıklarını açıklayan Taylan, "Biz susmayacağız, kalemimizi satmayacağız ve kırmayacağız. Bu bir geri çekilme değil, bu bir direniş ilanıdır," ifadelerini kullandı.

Taylan, açıklamayı "TELE 1'in kurucusu ve Genel Yayın Yönetmenimiz Merdan Yanardağ'ın yanındayız. Bu karanlığı dağıttığımızda TELE 1 yeniden doğacak," sözleriyle tamamladı.

Saray Rejiminin icat ettiği "casusluk" soruşturmasında, TELE 1'i bünyesinde barındıran ABC Radyo Televizyon ve Dijital Yayıncılık A.Ş. ye, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonunun kayyum olarak atanmasına karar verildi. Kayyum heyetinin başına ise Yeni Şafak'ta yazarlık yapmış İbrahim Paşalı getirildi.

Kaynak: ilketv.com.tr

Emperyalist Batı'nın savaş hazırlığı!

Rusya'nın, ABD-NATO kuklası Neonazi Ukrayna yönetimine yönelik müdahalesinin ardından sıranın kendisine gelebileceği iddia eden Batı Avrupa'nın emperyalist devleri, savaş hazırlıklarını hızlandırdı.

Avrupa Birliği (AB) Komisyonu, bu kapsamda "Savunma Yol Haritası" açıkladı. Yol haritasında, "Avrupa, 2030 yılına kadar, düşmanlarını güvenilir bir şekilde caydırmak ve her türlü saldırıya yanıt vermek için yeterince güçlü bir Avrupa savunma duruşuna ihtiyaç duyacaktır," denildi.

NATO hedefleriyle uyumlu yol haritası

Yol Haritası hakkında konuşan AB Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi Kaja Kallas, "Üye devletler, NATO hedefleriyle uyumlu şekilde, yol haritası sayesinde savunma alanında eksiklikleri gidermek için hedefler, takvimler ve göstergelerle hareket edecektir," dedi.

AB Komisyonunun Teknolojik Egemenlik, Güvenlik ve Demokrasiden(!) sorumlu üyesi Virkkunen de yol haritasının

ortaya koyduğu hedefleri gerçekleştirebilmek için "şimdi, hızlı ve birlikte" hareket edilmesi gerektiğini vurguladı.

Son 4 yıl içinde AB üyelerinin savunmaya ayırdıkları fonların 218 milyar avrodan 392 milyar avroya yükseldiğini ve birçok girişim başlatıldığını ifade eden Virkkunen, NATO'nun kabiliyetlerine de doğrudan katkı sağlayacağını söylediği yol haritası kapsamındaki projeleri şöyle sıraladı:

"Doğu Kanat Gözlemi", "Avrupa Dron Savunma Girişimi", "Avrupa Hava Kalkanı ve Savunma Uzay Kalkanı" isimli 4 temel proje...

Roma'da Filistin'e destek yürüyüşüne polis saldırısı

İtalya'nın başkenti Roma'da, Filistin'e destek için yapılan eyleme polis saldırı. Eylemde, "Gazze'de soykırımı durdurun" çağrısı yapıldı.

Başkent Roma'da 24 Ekim akşamı bir araya gelen çok sayıda kişi, siyonist İsrail'in saldırıları altındaki Filistinlilere destek vermek ve dayanışma göstermek için "Gazze'de soykırımı durduruyoruz" çağrısıyla eylem yaptı.

Eylemde, "Siyonizm dünya için tehlikelidir. İsrail Büyükelçisi, İtalya'dan gönderilsin" yazılı pankart açan göstericiler, "Nehirden denize özgür Filistin", "Siyonist, terörist devlet İsrail" sloganları atarak meşaleler yaktı.

Kitle, İsrail'in Roma Büyükelçiliğinin yakınından geçmek isteyince polis saldırısına uğradı.

Emperyalist savaş politikalarına karşı tepkiler büyüyor

Halkların tescilli katili ABD başta olmak üzere, emperyalist devletlerin hız kazanan savaş politikalarına karşı işçilerin, emekçi halkların tepkisi büyüyor.

Avrupalı emperyalist devletlerin, Rusya ve Çin'i düşman ilan eden ABD-NATO "Stratejik Konsept"ine uygun olarak giriştikleri savaş hazırlıkları kitadaki emekçiler tarafından protesto edilirken, ABD tekellerinin savaş tetikçisi Donald Trump da gittiği ülkelerde protestolarla karşılandı.

Trump'ın, ekim ayı sonlarında Güney Kore, Malezya ve Japonya'yı kapsayan Asya turu, binlerce işçi ve emekçi tarafından protestolarla karşılandı. Trump şahsında ABD'nin ekonomik saldırı ve savaş politikaları protesto edildi.

Güney Kore

İlk büyük gösteri, APEC Zirvesi öncesi başkent Seul'de gerçekleşti. On binlerce işçi ve emekçi "Trump'a Hayır", "Hoş gelmedin!", "Gümruk tarifelerine hayır!" sloganlarıyla tepkilerini dile getirdi.

Malezya

Başkent Kuala Lumpur'da düzenlenen gösterilerde, ABD'nin siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik soykırımına verdiği destek ve savaşı kızıştıran politikaları protesto edildi. "Filistin'le dayanışma" ve "Amerikan emperyalizmine hayır" pankartları taşıyan işçi ve emekçiler, Malezya hükûmetinin Trump'ı davet etmesine de tepki gösterdi.

Japonya

Tokyo'da, Trump'ın Başbakan Sanae Takaichi ile görüşmesi öncesinde yüzlerce işçi sokağa çıktı. Emekçiler, Japonya-ABD güvenlik anlaşmalarını protesto ederek, "Savaşa da, ittifaka da hayır!" yazılı pankartlar taşıdı.

Fransa

Başkent Paris'te 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sona ermesinin yıldönümü olan 11 Kasım'da, emperyalist savaşlara, NATO'ya ve militarizme karşı yürüyüş gerçekleştirildi... Komünist Yeniden İnşa Birliği'nin çağrısıyla düzenlenen "Barış İçin Yürüyüş"te, "Barış için AB-NATO'nun emperyalist savaşlarına ve Macron'un savaş ekonomisine hayır" denildi.

Eylemde yapılan konuşmalarda 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın emperyalist bir katliam olduğu ve bugün de aynı çıkar savaşlarının sürdüğü belirtildi; 11 Kasım'ın yalnızca anma değil, mücadele çağrısı olduğu vurgulandı.

Norveç

Norveç hükûmetinin, NATO'nun "gayrisafi yurt içi hasılanın yüzde 5'ini silahlanmaya ayırma" hedefi doğrultusunda hazırladığı 2026 bütçe tasarısı, başkent Oslo'da Meclis önündeki Eidsvolls Meydanı'nda protesto edildi.

Eylemde konuşan, "NATO'yu Durdurun Hareketi"nden Kristine Mollo-Christensen, "Savaşlarda cepheye ilk sürülenler işçi sınıfının çocuklarıdır," diyerek, silahlanmanın barış getirmeyeceğini, daha fazla silahın sadece daha fazla mezar anlamına geldiğini vurguladı.

Siyonist İsrail “ateşkes”in ilk ayında 271 Filistinliyi katletti!

Hamas, 10 Ekim’de yürürlüğe giren “ateşkes” anlaşmasının ilk ayında İsrail’in Gazze’de 107’si çocuk, 39’u kadın ve 9’u yaşlı 271 Filistinliyi katlettiğini açıkladı.

Hamas, Gazze’de varılan kırılğan ateşkesin birinci ayının sonunda işgalci İsrail’in devam eden sistematik saldırı ve ihlallerine ilişkin açıklama yayımladı. Açıklamada, 622 Filistinlinin de yaralandığı duyuruldu.

Saldırılarda yaşamını yitirenlerin yüzde 91’inden fazlasını siviller, bu sivillerden 107’sinin çocuk, 39’unun kadın ve 9’unun yaşlı olduğu ifade edildi.

İhlaller sistematik

Hamas, İsrail’in gerçekleştirdiği sistematik ihlalleri de sıraladı:

- **Yardım engeli:** Anlaşmaya göre günlük 600 tır yardım girişi gerekirken, giren tırların yüzde 60’ını ticarî ürünlerin oluşturduğu ve gerçek insanî yardımların günlük 200 tırı geç-

mediği belirtildi. Ulaştırılan yardımların Gazze Şeridi’nin acil ihtiyaçlarının sadece yüzde 5’ini oluşturduğu vurgulandı.

- **Kritik engeller:** Kırmızı et, yumurta gibi temel gıdaların yanı sıra, enkaz kaldırmak, elektrik santralini faaliyete geçirmek ve altyapıyı onarmak için gerekli malzemelerin girişinin İsrail tarafından kasten engellendiği ifade edildi.
- **Sınır kapısı:** 20 Ekim 2025’te açılması gereken Refah Sınır Kapısı’nın hâlâ kapalı tutulmasıyla, hastalar ve öğrencilerin acılarının artırıldığı belirtildi.

Açıklamanın sonunda arabuluculara, İsrail’e baskı yapmaları ve ateşkese yönelik her türlü ihlali önlemeleri çağrısı yapıldı.

Venezuelalı Marksist Leninistlerden dayanışma çağrısı

Venezuela Marksist Leninist Komünist Partisi, Venezuela halkıyla uluslararası dayanışma çağrısı yaptı.

Venezuela Marksist Leninist Komünist Partisi (PCMLV), ABD’nin Karayipler’e yönelik savaş yığınağıyla ilgili açıklama yaptı. “ABD emperyalist ordusunun son hamleleri, Karayipler’i bir operasyon sahasına dönüştürmüştür,” denilen açıklamada operasyonların merkezinde açıkça tehdit edilen Venezuela halkının bulunduğu dikkat çekildi.

PCMLV, “Özellikle Karayipler’deki emperyalist faaliyetlerin gelişimine dikkat edilmesi çağrısında

bulunuyoruz,” diyerek Venezuela halkıyla uluslararası dayanışma çağrısında bulundu. Çağrıda, “Ülkemize yönelik emperyalist müdahaleyi durdurmak ve yenilgiye uğratmak, Latin Amerika’da büyük çaplı bir operasyon genişletme girişimlerini yenilgiye uğratmak anlamına gelecektir,” denildi.

ABD’ye ait dünyanın en büyük savaş gemisi Karayipler denizine ulaşmış, Venezuela’da ise askerî seferberlik başlatıldığı duyurulmuştu.

ABD, “uyuşturucu ile mücadele” adı altında savaş yığınağı yaptığı Karayipler’de Venezuela’dan geldiğini ileri sürdüğü tekneleri vuruyor. Şu ana kadar en az 18 saldırıda 50’den fazla kişi ABD saldırılarıyla katleldi.

New York’ta seçimi sosyalist aday Mamdani kazandı

Kapitalist-emperyalizmin koçbaşı ABD’de, New York Belediye Başkanlığı seçimlerini “demokratik sosyalist” olduğunu söyleyen Zohran Mamdani kazandı.

ABD’nin New York şehrinde belediye başkanlığı seçimlerini Demokrat Parti adayı Zohran Mamdani kazandı. Mamdani, New York’un ilk Müslüman ve sosyalist belediye başkanı oldu.

Mamdani açılan sandıklardaki oyların yüzde 50,4’ünü alarak, en yakın rakibi bağımsız aday Andrew Cuomo’ya yaklaşık 9 puan fark attı.

“Müslümanım, demokratik sosyalistim”

Seçimin, 100 binden fazla gönüllüyle birlikte kazanıldığını söyleyen Mamdani, “Müslümanım, demokratik sosyalistim. Ve en kötüsü de bunlar için özür dilemeyi reddediyorum,” dedi.

Kampanya süreci boyunca birçok kez kendisini doğrudan hedef alan ABD Başkanı Donald Trump’a seslenen Mamdani, “Herhangi birimize ulaşmak için, hepimizi geçmen gerekecek,” diye konuştu.

“Zohran hayatı kolaylaştıracak!”

Mamdani’nin kampanyasında “New York çok pahalı. Zohran maliyetleri düşürecek ve hayatı kolaylaştıracak” sloganı öne çıktı.

Mamdani’nin, yıllık 1 milyon dolardan fazla geliri olanlara yüzde 2 ek vergi, kurumlar vergisinde artış, kiralara dondurma, ücretsiz toplu taşıma, kâr amacı gütmeyen belediye marketleri, işçi sınıfı için 10 yılda uygun fiyatlı 200 bin konut inşası, 2030’a kadar saatlik asgarî ücreti 30 dolara çıkarmak, çalışma hayatı ve sağlık hakları dâhil LGBTQI+ bireyleri dışlanmaya karşı koruma vaatleri, ekonomik zorluklarla boğuşan emekçi kesimlerin büyük desteğini aldı.

Kısa... Kısa...

➡ **Belçika’da, işçi sendikaları, hükûmetin emekçilerin kazanılmış haklarını daraltan yeni kemer sıkma politikalarını protesto etmek için 24, 25 ve 26 Kasım tarihlerinde kamu ve özel sektörlerde greve gidileceğini duyurdu...** İşçilerin tepkisini çeken bu sermaye politikalarına karşı yıl içinde çok sayıda grev yapılmış, hayat durma noktasına gelmişti.

➡ **Almanya’da, Başbakanı Friedrich Merz’in göçmen ve mültecilerin şehrin “manzarasını” bozduğuna dair sözleri birçok kentte düzenlenen eylemlerle protesto edildi...** Hamburg’da, “Şehir manzarası bizim” sloganıyla 26 Ekim’de düzenlenen yürüyüşe, yerli ve farklı uluslardan göçmenlerin oluşturduğu yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Yürüyüşte, “İrkçılığa yer yok” mesajı veren dövizler taşındı...

Kadınlar Dilovası'ndaki işçi cinayetine karşı sokaktaydı!

Kocaeli'nin Dilovası ilçesindeki Ravive Kozmetik parfüm dolum tesisinde 8 Kasım'da çıkan yangında 3 çocuk ve 6 kadın işçinin yaşamını yitirmesi üzerine kadınlar, Kadınlar Birlikte Güçlü (KBG) platformunun çağrısıyla 11 Kasım günü Taksim Tünel'de bir eylem gerçekleştirdi. "Kadının canını, emeğini ucuz sayan katliam düzenine isyandayız!" pankartıyla gerçekleştirilen eylemde sık sık "İş kazası değil, bu bir cinayet", "Çocuk işçiliğine hayır", "Öfkeliyiz, yastayız, isyandayız!" sloganları atılırken yaşamını yitiren 6 kişinin isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşındı.

Açıklamada şunlar ifade edildi:

"Kadınlar sabah 08.00'den akşam 12.00'ye kadar, 70 liralık yemek ücretiyle, 600-800 liralık yevmiyeyle

çalıştırılıyordu ve iş cinayetinde öldürüldüler. Ölen yaşları bize çok şey söylüyor. Kadın yoksulluğunu gösteriyor; 18 yaş altı ve 65 yaş... İktidar, çocuklar neden suça sürükleniyor ile ilgilenmek yerine, suça sürüklenen çocuklara üst sınırdan ceza verelim, yetişkin gibi cezalandıralım derdindeyken yoksulluk ve geleceksizlikle sınanan çocuklar iş cinayetlerinde öldürülüyor. Çocukların okullarda öğlen yiyebilecekleri yemekleri yok, çocuklar okuldan sonra bir iş bulabileceğine inanmıyor, çocuklar sermayenin talepleri doğrultusunda yetiştiriliyor, MESEM'lere adeta bedava iş gücü oluyor, çocuklar iş cinayetlerinde ölüyor.

"Emeğimiz, bedenimiz bu iktidarın, bu erkek egemen sistemin, bu kapitalizmin istediği gibi kullanacağı, istediği politikaları uygulayabilecekleri bir 'malzeme' değil. Bizim hayatlarımız ve hayatlarımıza sahip çıkacağız... Öfkemizle birbirimize sarılıp, birbirimizden güç alıyoruz, bu cinayetin hesabını soracağız."

Fabrikanın güvenlik önlemlerinin yetersiz olduğu, acil çıkış kapısı ya da yangın merdiveni bulunmadığı ve işçilerin sigortasız çalıştırıldığı da belirterek bunun sistemik bir iş cinayeti olduğu vurgulandı.

Kaynak: JinNews, 11 Kasım 2025

Işıltılı vitrinlerin ardında şiddet, düşük ücret ve örgütsüzlük

BİRTEK-SEN'in Güneydoğu Tekstil Sektöründe Kadın Emeği Raporu, kadın işçilerin karşı karşıya olduğu düşük ücret, aşırı mesai, şiddet ve denetimsizliği ortaya koydu.

BİRTEK-SEN, Şanlıurfa, Malatya, Adıyaman ve Adana'da kadın tekstil işçilerinin çalışma koşullarını araştıran raporunu yayımladı. Yüzde 48,3'ü sendikalı, yüzde 51,7'si

sendikasız 116 kadın işçiyle yapılan anketler ve 9 derinlemesine görüşmeye dayanan rapor; Zara, Bershka, Levi's, Prada ve Coach gibi uluslararası markaların tedarik zincirlerinde kadın işçilerin maruz kaldığı sömürü koşullarını gözler önüne seriyor.

Araştırmaya göre kadın işçilerin tamamı aylık 30 bin TL'nin altında gelirle, çoğu zaman 10-12 saatlik mesailerle çalışıyor. İşçilerin yarısından fazlasının net ücreti ise asgari

ücret düzeyinde. Yoğun dönemlerde mesainin

18-20 saate, bazı yerlerde 36 saate kadar çıktığı ifade edildi. İşçilerin %62'si fazla mesaiye zorlandığını, %40'ı tehdit, %15'i hakaret yaşadığını belirtti. Ücret kesintileri ise iki kadından birinin karşılaştığı sistemik bir uygulama.

Kadın işçilerin %17'sinin doğum izni hakkından tamamen mahrum bırakıldığı belirtildi. Saha gözlemleri, hamile kadın işçilerin uzun süre ayakta çalıştırıldığını ve hamileliğin işten çıkarma gerekçesi olarak kullanıldığını ortaya koydu. Büyük ölçekli işyerlerinin yalnızca yaklaşık 1/3'ünde çocuk bakım hizmeti sunuluyor. İşyerinde kreş olduğunu belirten işçilerinse %74'ü sendikalı.

Raporuna tamamına aşağıdaki linkten ulaşabilirsiniz.

<https://www.birteksen.org/aciklamalar/tekstil-raporu>

Her bir direniş bir mücadele çağrısı

Süreyya Kora

Bu ay sayfamızda yer verdiğimiz BİRTEK-SEN'in raporunda, tekstil atölyelerinde çalışan kadınların anlattıkları, tek tek işyerlerinin değil, bütün bir sektörün ortak gerçeğini ortaya seriyor: Düşük ücret, sınırsız mesai, denetimsizlik, baskı, taciz ve şiddet... Fabrikalar farklı olsa da kadınların deneyimleri birbirine benziyor; çünkü sorun sistematik.

Bu tablo yalnızca tekstille sınırlı değil. Gıda, turizm ve hizmet sektörlerigibi kadınların ağırlıklı olarak çalıştığı alanlarda ekonomik krizle birlikte sömürü ve şiddet derinleşiyor. Zaten krizden en çok etkilenen bu sektörlerde kadın istihdamının yoğun olmasının ana nedeni, krizi aşmanın yolunu kadın emeğinin sömürüsü olarak gören sistemin açtığı yolda kadınları ucuz işgücü olarak çalıştırmaya hevesli patronlar. Dolayısıyla kriz derinleştikçe, özellikle bu sektörlerde ücretlerde düşüş, fazla mesai, güvencesizlik, şiddet ve taciz de artıyor.

Ancak bu artan sömürü ve şiddet karşısında kadın işçiler susmuyorlar. Son dönemde özellikle bu sektörlerde direnişe geçen, sendikalaşma mücadelesi veren, işyerlerindeki taciz ve şiddeti de eskisinden çok öne çıkaran kadın işçilerin eylemlerine tanık olmamız boşa değil. Digel Tekstil işçilerinin ısrar ve kararlılıkla süren direnişi, %70'ini kadın işçilerin oluşturduğu Gebze Smart Solar fabrikasında greve çıkan kadınlar, Tokat'ta fabrika önünde direnen Şik Makas işçisi kadınlar... Bunlar sadece en yakın zamanda gördüğümüz güçlü kadın işçi direnişleri. Birçok işyerinde kadınların eylemleri artarken, aynı zamanda kadınların sendikalaşma oranı da önceki yıllara göre artış eğiliminde.

Bu gerçek, kadınların yalnızca mağdur olmadığını, aynı zamanda direndiğini, hattâ direnişlerin lokomotifleri olabildiğini de gösteriyor. Düşük ücretlere, işyerinde şiddete, cinsel tacize karşı sesini yükselten, grev yapan, sendikalara üye olan kadınlar, bu çarpık düzeni görünür kılıyorlar. BİRTEK-SEN'in raporunun gösterdiği tablo da örgütlenmenin, dayanışmanın ve ortak eylemin ne kadar hayatı olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Çünkü bu hikâyeler, yalnızca bir raporun verilerinden ibaret değil; aynı zamanda mücadele ve dayanışma çağrısı yapan birer tanıklık.

Öyleyse yapılması gereken, yalnızca tek bir işyerinde değil, bütün sektörlerde kadın emeğinin sömürülmesine karşı direnişi büyütme, sendikal örgütlülüğü artırmak ve eylemleri ortaklaştırmak. Kriz ne kadar derin olursa olsun, dayanışmanın gücü daha da büyüyebilir. Kadınlar yan yana geldiğinde çarklar durabilir. Çünkü her bir direniş, bir mücadele çağrısı.

Futbol ve ahlâk üzerine bahis

Koralp Selçuk

Futbol, hakem düdüğünün rekabeti başlattığı seyri zevkli bir organizasyon değil, bizzat bugünün sisteminin kusurlarıyla yaşayan bir alışkanlıktır. Bu oyun tıpkı üstyapıda olduğu gibi, içerisinde doğduğu kapitalist dünyanın aklıyla çalışır. Dünyada sınıf gücü, sermaye ve çıkar nasıl işliyorsay, futbolda da öyle işler: kuraları elbette var, fakat dünyadaki güç dengesi nasıl işliyor ise futbol da şüphesiz öyle işleyecektir. Eşitlik ve zafer hep arzu edilen olacaktır, sonuçta çıkarlar çoğunlukla belirleyicidir. Sahada gördüğümüz çoğu şey, dışarıdaki sınıf mücadelesiyle şekillenmiş hayatın sade bir yansımasıdır -kimi zaman da bu sömürü mekanizmasının büyütülmüş bir kopyası. O hâlde bireysel ahlâk düzeyini merkeze koymak, oyunu yapısal okumadan yoksun bırakmaktır.

“Âdil bir futbol” talebinin, kulağa hoş gelmesine karşın, kapitalist üretim ilişkilerinin yarattığı egemen aklın gerçekleri ile çelişki yaşayacağı bir yere kadar malum. Hakemler ve futbolcular bahis oynamış, ee sermayedarlar da kendi meşreplerince oynuyor. Belli ki bir noktada çıkarlar, sonuçlar üzerinde temenni ve etki gücü olanın müdahalesini yaratıyor. Bir kulüp bu süreci kendi lehine işletirse şike, bir birey temennisi üzerinden para kazanmaya çalışırsa da bahis oluyor.

Gündeme gelmeden önce bugün kapitalist toplumda sporun aslında tam olarak ne olduğunu da konuşmak lazım, hazır fırsatını bulmuşken.

Birincisi taraftarız, bugün taraftarlık ki bir önceki yazımızda biraz tartışmıştık, spor organizasyonlarının ötesinde, toplumsal çelişkilerin yarattığı gerilimleri boşaltma kanalına dönüşmüş durumda. Kapitalist toplumun bireyi yabancılaştırması, başka bir aidiyetin peşinden koşar hâlde getirmiştir bizler. Misal çoğumuz bir pozisyonu kendi taraftarı olduğumuz takım lehine yorumlarken özel bir çabaya ihtiyaç duymaz, kolektif yanılama, hazır ideolojik önyargıların varlığı yeterlidir. Grup aidiyeti için tavsiyemiz sınıf çıkarı temelinde taraftarlıktır.

Ama örnekleyelim, bugün ahlâken uygun bulunmayan şike ve bahis gibi kavramlarda herkes öncelikle sistemin bu açığı değil, rakip takımın lehine gelişen sonuçları yorumlamayı önceliklendirmektedir. Belki de taraftarı olduğum kulübün şampiyonluğu çalınmıştır ve o kadar da başarısız değildir değil mi? Sizi mi kıracağız öyle olsun.

İkincisi, burjuva dilin kılıfı, maç içerisinde zaman çalmak “tecrübe”, hakemi aldatmak “kurnazlık” adında ele alınabiliyor. Bu sözcükler davranışı ideolojik bir kılıfa da sokuyor hâliyle, davranışın niteliği “haksız çıkar sağlama çabası” dönüşmüyor fakat algı dönüşüyor. Böylece sınıf çıkarına olan ile toplumsal olarak doğru olan arasındaki ince çizgi de sessizce kayboluyor. Kuralın dışına taşmanın utancı da azalıyor tabii ve bu eylem, başarı ve kâr anlatısı içerisinde gizleniyor. Dürüstlük, kapitalizm içerisinde bir maliyet unsuru olduğu için “safılık” diye kenara itilirken, kurnazlık ve manipülasyon

“oyunun gerçeği” olarak merkezî bir değere dönüşür.

Üçüncü hâl ise, kapitalist teşvik sistemi, kâr belirleyici unsur. Futbol artık devasa bir endüstri, bir sermaye birikim aracı. Her bir puanın, galibiyetin devasa bir parasal karşılığı mevcut. Teknik direktörün koltuğu, haftalık üretim grafiğine (form durumuna) bağlanır; oyuncunun sözleşmesi, metalaşan emeğinin bir çıktısı olan gol ve asist sayısı ile nefes alır. Böyle bir iklimde “en doğru” davranış (ahlâkî olan), çoğu zaman “en kazançlı” olanla (sermayeyi büyütenle) çakışır. Ahlâk, bu durumda bir maliyet kalemi gibi görünmeye başlar. Kulüp sözcüleri, federasyonlar ve hakem kurulları, dışarıdaki sınıf dengeleri gibi konuşur. Dolayısıyla “adalet” dendiğinde anlaşılan, çoğu kez “bizim sermayemizin çıkarına uygun” karardır.

Dördüncüsü, Teknoloji yanılığı: Üstyapı çözümü yanılması. VAR gibi teknolojik araçlar, nesnel adalete yaklaşmak için değil, sistemin yarattığı

çelişkileri yama yapmak için devreye girdi. Teknoloji sınıfsal ahlâk üretmez, yalnızca görüntüyü keskinleştirir. Gri alanlar genişler ve yorumu (yani ideolojik müdahaleyi) asla sınırlayamaz. Sonuçta “adalet” dediğimiz şey, yalnızca saniye saniye büyütülmüş bir fotoğraf değil, toplumsal ilişkinin, ortak beklentinin ve sınıf terbiyesinin bileşkesidir. O bileşke, sahaya girmeden önce, yani üretim ilişkilerinde kurulur ya da kurulamaz.

Tüm bunların ışığında, kapitalist futbol rejiminden kapsamlı bir ahlâk dersi beklemek ütöpik ve sınıfsal gerçeklikten kopuktur. Tam tersine, oyun bize şunu tekrar hatırlatır: Sınıflı bir dünyada

adil olan çok azdır, sahada da az olacaktır.

Bu tespit bir teslimiyet çağrısı değil, bir mücadele ölçeği çağrısıdır. Zira beklenti yanlış kurulunca, yani sınıfsal nedenler göz ardı edilince, hayal kırıklığı da kalıcı oluyor. “Futbol niçin adil değil?” sorusunun cevabı, “Çünkü onu yaratan kapitalist hayat da adil değil” kadar basit ve rahatsız edicidir. Oyunun ritüeli, bu yapısal rahatsızlığı unutturmak için vardır. Bağırırız, seviniriz, öfkeleniriz; ama gerçek adalet duygusunu tatmin etmek için değil, sistem içi aidiyetimizi tazelemek için.

Bu bakış açısıyla, sahadaki “ufak sadakatsizliklerin” (topu birkaç santim öne çekmek, hakemi aldatmak) neden bu denli yaygın olduğunu anlamak kolaylaşıyor. Bunlar, kapitalist başarı anlatısının tribünlere kadar sızmış hâlidir. Tribünün kabul sınırları içinde kalırsa, bireysel çıkarı maksimize eden eylem olarak “akıllılık” diye anlatılır. Çocuk-

lar da bu metalaşmış ahlâkı duyarak büyür.

Peki hırsızın hiç mi suçu yok?

Dünyadaki durum da aslında buradakinden farksız, küresel kapitalizmin tek tip işleyişi olarak alın siz. Ben biraz yazımı sadeleştireceğim. UEFA’nın da uluslararası bahis firmalarını resmî partner yaptığını unutmayın. Premier Lig’de forma önlerinde bahis firmalarının yer alma ya-sağı, bir nebze kamuoyu tutumundan ötürüdür, dolaylı yoldan birçok ortaklık yürütülmekte ve büyük bir sermaye dönmektedir.

Türkiye’deki çelişki ise, yasal kılıf ile ekonomik gerçeklik arasındaki sınıf çatışmasının yansımasıdır: Kâğıt üzerinde bahis yasaktır, ancak futbol ekonomisinin damarlarında bu paranın dolaşımına alan açılmıştır.

“Bu kadar hakem bahis hesabı açmayı nasıl göze aldı?” sorusu, bireysel ahlâk sorunuyla değil, sistemin çöküşüyle açıklanmalıdır.

Denetim mekanizmalarının işlevsizliği: Denetim, sınıf çıkarlarını koruma aracı olarak kullanıldığında, emekçi sınıftaki zaafları görmezden gelir.

Eğitimin formaliteye dönüşmesi: Değerler eğitimi, kapitalist rekabetin ve kâr hırsının baskısı altında sadece bir formaliteye dönüşür.

Çevredeki normalleşme: Bahis reklamlarının ve sponsorlukların toplumsal olarak normalleşmesi, bu eylemi ahlâkî değil, pragmatik bir seçim haline getirir.

Bu sorun, görünürlüğün düşük, finansal kırılabilirliğin yüksek (düşük ücretler) ve veri gözetiminin seyrek olduğu alt liglerde daha belirgindir. Bu, sistemik ihmalin ve eşitsizliğin bir sonucudur: Sınıf mücadelesi, düşük gelirli hakem ve sporcuların daha kolay manipüle edilebilir olduğu alanlarda yoğunlaşır.

Sorunun kökeni toplumun ekonomik olarak dizaynında, emek sermaye ilişkisi, gelir adaletsizliği ile birlikte bahis endüstrisi hayatımıza bir gecede girmedi. Yayın paketleri, resmî olmayan yayın kanalları buna kaçak demeyi tercih etmiyorum hattâ hafta sonu ritüelleri ve internette dolaşan sahte zenginler dâhil.

Yazımı buraya kadar okuduysanız, şimdi bir hakemi daha fazla para kazanmak istediği için suçlamayı deneyebilirsiniz.

İşçi Gazetesi oku, okut!

2026 YILI MERKEZÎ BÜTÇENİN ŞİFRELERİ

Hakkı Taşdemir

Her yıl kasım ayında bir telâş yaşanır Ankara’da. Ekonomi bürokratları bir yandan devlet bütçesini şekillendirmekle uğraşırken bir yandan da asgarî ücrete yönelik artış senaryoları üzerinde çalışırlar. Gerçi içinde bulunduğumuz yüzyılın başlarına kadar asgarî ücret çalışmaları ve tartışmaları pek ilgi çekmezdi, ilgi çekmezdi çünkü asgarî ücret toplumun çok küçük bir kesimini ilgilendirirdi. Ancak AKP iktidarı ile birlikte asgarî ücret nerede ise ortalama ücret hâlini alınca ücret geliri ile yaşamlarını sürdürenler açısından dikkatle izlenen tartışmaların öznesi oldu bu konu da. Bu yazıda 2026 yılı bütçesi ile ilgili görüşlerimizi belirtirken asgarî ücret tartışmalarına da değinecek ve bütçenin işçi/emekçi yığınlara neler getirdiğini tartışacağız.

Her ne kadar henüz mecliste bütçe görüşmeleri devam etmekte ise de tek adam sisteminin yürürlüğe girdiği tarihten bu yana yaşadığımız deneyim mecliste yaşanan tartışmaların bir anlam ifade etmeyeceğini ve Saray’da hazırlanmış olan bütçenin (belki) çok küçük değişikliklerle yürürlüğe gireceğini göstermekte. Dolayısı ile 2026 bütçesinin neler getireceğini söylemek çok da zor değil.

Esasen bütçe ile ilgili ele alınacak çok husus var. Söz gelimi cumhurbaşkanlığı makamında oturan şahsın “Devletin cebinden bir kuruş çıkmayacak” diye övdüğü Kamu Özel İşbirliği (KÖİ) projelerine tam iki yüz seksen milyar lira ödenek ayrılması, haklı imiş zat-ı âlileri bir kuruş çıkmıyor cepten. Milyarlar çıkıyor. Bunun yanında Meclis harcamalarının %427 oranında arttırılmış olması da dikkat çekici. Sanırım Meclis çalışanlarına yönelik hizmet-

lerde büyük artışlar olacak bu yıl. Saray’a yönelik harcamaların sözünü etmeye gerek yok kuşkusuz. Ne de olsa “itibardan tasarruf olmaz” öyle değil mi? Bir diğer dikkat çekici husus ise bütçenin denk olmaması. Bir trilyon iki milyar lira harcama öngören bütçe giderlerinin ancak %94,7’si gelirlerle karşılanabiliyor. Yani daha ilk gün itibarı ile %5,3’lük bir açık var. Nasıl karşılanır bu açık? Elbette borçlanılarak. Dolayısı ile daha ilk günden sırtımızdaki borç yükünü

arttıracak bir bütçe ile baş başayız. Kaldı ki öngörülmüş olan borcun yıl içinde meydana gelecek değişikliklerle artması da büyük olasılık. Geçmiş deneyimler bize bunu gösteriyor. Saray yönetiminin egemen olduğu tarihten beri merkezi bütçeye ek ödenek konul-

Öngörülen vergi gelirlerinde dikkat çeken bir diğer husus da dolaylı vergilerde görülmekte. Niteliği itibarı ile gelir farkı gözetmeksizin herkesten aynı oranda alındığı için adaletsizdir dolaylı vergiler. 2026 yılı bütçesinde öngörülen vergi gelirlerinin %44,16’sının dolaylı vergilerden alınması hedeflenmiş.

mayan yıl olmadı bugüne kadar, bu yıl da olmayacak kuşkusuz.

Gelelim bütçedeki gelir kalemlerinin incelemesine:

Vergi gelirlerinde dikkat çekici bir artış var. Beklenen vergi geliri bir önceki yıla göre %22,31 oranında artmış. Enflasyon hesaba katıldığında bu artışın dikkat çekici yanı yok. Ne var ki beklenen vergi tahsilatının bileşimi ilginç. Kurumlar vergisinden beklenen artış oranı sadece %1,9 iken bu oran ücretlilerden alınan gelir vergisinde %39,55. Bunun anlamına gelince; Saray yönetimi ücret gelirlerinden elde edeceği vergi gelirini patronlardan elde etmeyi planladığı gelire göre yaklaşık 21 kat daha fazla arttırmış (39,55/1,9= 20,81).

Esasen 2023 yılından bu yana hazırlanmış tüm merkezî bütçelerde kurumlar vergisinin vergi gelirleri içerisindeki payı giderek azalmışken ücretlerden alınan gelir vergisinin payının her yıl bir öncekine göre arttığını görmekteyiz. Ancak 2026 yılı için öngörülen rakamlar gerçek bir sıçramayı işaretlemekte. Bu durumu işçi sınıfına bir saldırı olarak da yorumlayabiliriz.

Öngörülen vergi gelirlerinde dikkat çeken bir diğer husus da dolaylı vergilerde görülmekte. Niteliği itibarı ile gelir farkı gözetmeksizin herkesten aynı oranda alındığı için adaletsizdir dolaylı vergiler. 2026 yılı bütçesinde öngörülen vergi gelirlerinin %44,16’sının dolaylı vergilerden alınması hedeflenmiş. Bu durum zaten bir adaletsizliğin göstergesi iken gelir düzeyi görece yüksek olanların yapmış oldukları

harcamalardan alınan Özel Tüketim Vergisi (ÖTV, otomobil, kozmetik, mücevher, elektronik eşya vb. tüketim ürünlerinden alınır) oranında öngörülen artışın düşük tutulması buna karşın günlük yaşamın her anında yapılan her harcama için ödenmekte olan Katma Değer Vergisi (KDV) oranında öngörülen artışın yüksek tutulması da KDV oranlarının 2026 yılı zarfında yükselme olasılığı olduğunu işaret etmekte.

Bütçe öngörülleri Merkez Bankasının enflasyon tahminleri esas alınarak yapılıyor. Bankanın tahminleri asla tutmadığı için harcamalar öngörülenden fazla artacak ve başta belirlenmiş olan açık da artacak. Enflasyon öngörüsü ise sadece ücret artışlarında özellikle asgarî ücret artışında dikkate alınmakta.

Bilindiği gibi bankanın 2026 yılı enflasyon tahmini %16-%20 aralığında. Bu aralık 2026 yılı asgarî ücretinin işaretini vermekte. Enflasyon beklentisinin üst sınırına maksimum 5 puan eklenince 2026 yılı asgarî ücreti ortaya çıkıyor. Maksimum %25 zam gelecek asgarî ücrete, bu durumda asgarî ücret 27630 lira oluyor. Biraz daha tolerans tanıyalım maksimum 28500 lira bunun üzerinde bir asgarî ücret beklemek anlamsız 2026 yılı için.

Toparlayacak olursak eğer, ücret geliri elde edenlerin artan vergi yükü, ücret kayıplarının telafi edilmediği bir asgarî ücret politikası kısacası işçi ve emekçilere topyekûn saldırı.

İşte 2026 yılı bütçesi.

Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!

Nadir toprak elementleri neden bu kadar kritik?*

Modern dünyanın teknolojik altyapısını oluşturan ve “stratejik” olarak nitelendirilen nadir toprak elementleri (NTE), günümüzün jeopolitik çekişmelerinin merkezinde yer alıyor. Hem elektrifikasyon sürecinde hem de dijital dönüşümde kritik yer tutan bu element grubu (skandiyum, itriyum, lantan, seryum, praseodim, neodimyum, prometyum, samaryum, evropiyum, gadolinyum, terbiyum, disprosyum, holmiyum, erbiyum, tulyum, iterbiyum ve lutesyum) manyetik, optik ve katalitik özellikleri sayesinde yüksek teknolojiden savaş sanayisine kadar her alanda vazgeçilmez bir konuma sahip olmasıyla hem uluslararası sermaye tekelleri hem de onların siyasal temsilcisi olan emperyalist devletler açısından stratejik öneme sahip.

Bu elementlerin kritikliği sadece yeni teknolojik üretimde tuttıkları yerden ileri gelmiyor. İkame edilmesi zor veya imkânsız olmaları da bu ham madde kaynaklarını petrol kadar önemli bir noktaya taşıyor. Teknolojik ve askeri üstünlük için hayati önem taşıyan bu materyaller, küresel tedarik zincirinin de en hassas noktasını oluşturuyor.

Jeopolitik gerilimin temelinde ise dünya rezervlerinin dağılımı kadar bu elementlerin işlenmesi ve rafine edilmesi sürecindeki tekelleşme yatıyor. Dünya genelindeki NTE üretiminin yüzde 70’i ve bu elementlerin son ürüne dönüştüğü rafinasyon sürecinin yüzde 90’ı tek başına Çin tarafından kontrol ediliyor. Bugün açısından Çin’in bu tekel konumu başta ABD olmak üzere Batılı ülkeleri ve tüm dünyayı bağımlı kılıyor.

NTE nerelerde kullanılıyor?

Günümüz üretim süreçlerinde NTE, “yüksek teknoloji ürünlerin üretiminde” adeta bir katalizör görevi görmektedir. Savaş sanayi, bu elementlerin en kritik kullanıcılarından birisi; jet motorları, füzeler, güdüm sistemleri, insansız hava araçları (İHA), lazerler, radar ve sonar sistemleri ile akıllı bombaların tamamının üretimi bu elementlere bağımlı.

Kritik mineraller pazarının 2024’te 325 milyar dolar büyüklüğe ulaştığı

ve 2040’ta 770 milyar dolara çıkacağı öngörülürken NTE’ye dayalı motor, türbin ve elektronik ürün pazarının hâlihazırda 1 trilyon doları aştığı hesaplanmaktadır.

Aynı zamanda, dünyanın yöneldiği elektrik enerjisi dönüşümü de NTE’ler olmadan mümkün görünmemekte. Elektrikli ve hibrit araç motorları, rüzgâr türbinleri, güneş panelleri, güçlü sabit mıknatıslar ve hidrojen depolama teknolojileri bu materyallerle ihtiyaç duymakta. Günlük hayatta kullandığımız akıllı telefonlar, bilgisayar hafıza diskleri, televizyonlar, kameralar, LED aydınlatmalar ve fiber optik kablolar gibi sivil teknolojilerin yanı sıra, sağlık sektöründeki manyetik rezonans (MR) cihazları ve kanser tedavi ekipmanları da NTE’ler sayesinde çalışmakta.

ABD alternatif kaynak arayışında

Örneğin ABD ordusunun bir F-35’te yaklaşık 410 kg, Arleigh Burke destroyerinde 2,36 ton ve Virginia sınıfı denizaltıda 4,17 ton NTE ihtiyacı bulunuyor.

ABD, 2020-2023 döneminde ihtiyaç duyduğu NTE bileşik ve metallerinin yüzde 70’ini Çin’den ithal etti.

ABD ise Çin’e bağımlılığını azaltmak ve tedarik çeşitliliğini geliştirmek üzere farklı coğrafyalarda rezerv arayışlarını sürdürüyor. Bu noktada öne çıkan ülkeler ise Ukrayna, Türkiye ve Grönland.

30 Nisan 2025 tarihli ABD-Ukrayna Mineral Anlaşması ile yarı yarıya ortak fon modeli geliştirildi. Böylece Ukrayna’nın yaklaşık yüzde 5 payla dünyadaki NTE ve kritik mineral

rezervlerine erişim sağlanarak Çin bağımlılığını azaltacak bir alternatif tedarik hattı kuruldu.

ABD açısından Eskişehir Beylikova’da bulunan 694 milyon tonluk NTE rezervi de benzer bir işlev görüyor. Daha önce bu rezervler için Çin ve Rusya ile pazarlık masasına oturan Türkiye anlaşma sağlanamaması üzerine Erdoğan’ın son ABD ziyareti sırasında masaya yatırılan konulardan biri oldu.

Grönland’daki disprosyum ve terbiyum açısından zengin cevher sahaları da ABD’nin özellikle ağır NTE açığını kapatmak ve Çin hâkimiyetine karşı alternatif yaratmak üzere stratejik öncelik kazanıyor.

ABD bu üç bölgedeki rezervler üzerinde ekonomik egemenlik kurmak için ekonomik ve siyasi araçları bu ülkelere karşı baskı unsuru olarak kullanmaktan da çekinmiyor.

Türkiye işleme ve rafineride bağımlı

Dünya genelindeki toplam NTE rezervlerinin yaklaşık 120 milyon ton olduğu tahmin edilmekte. Rezerv dağılımına bakıldığında, 2022 verilerine göre Çin, 44 milyon tonluk rezervle dünya toplamının yaklaşık yüzde 37’sine sahip olarak açık ara lider konumda. Çin’i, 22 milyon ton rezervle Vietnam takip ederken, Brezilya ve Rusya 21’er milyon tonluk rezervlere sahip.

Bu rezerv dağılımı, Çin’in işleme ve rafinasyon alanındaki hâkimiyeti karşısında önem taşımakta, bu da NTE’leri küresel stratejik rekabetin merkezine yerleştirmekte.

2022 yılında Eskişehir-Beylikova’da keşfedilen 694 milyon tonluk rezerv, “dünyanın en büyük ikinci NTE rezervi” olarak kayıtlara geçti. Bu rezerv, aynı zamanda 17 nadir toprak elementinden 10’unu barındırması ve yüksek tenör (cevher kalitesi) oranıyla “dünyanın en kaliteli rezervlerinden biri” olarak kabul ediliyor. Ancak NTE madenciliği ve işleme süreçleri, yüksek yatırım maliyetleri ve ileri teknoloji gerektiriyor ve bu teknolojik gelişkinlik düzeyi Türkiye’de bulunmuyor. Bu da en kaliteli, en büyük rezerv alanına sahip Türkiye’yi işleme ve rafineri sürecinde dışa bağımlı kılıyor. Çünkü NTE rafineri-alaşım teknolojisi Çin, Japonya ve Fransa merkezli.

* Andaç Aydın Arıdur’un bu yazısı 26 Ekim günü Evrensel’de yayımlanmıştır.

Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz ya dünyamıza incek ölüm!

DEVİRİM KAHRAMANLARI ÖLÜMSÜZDÜR!

*“Herkes konuştu
O, yaptı.
Sabırla kaynayan bir kaynaktı.
Mertebesini
Yaşamın ayrıştırıcılığına bıraktı.
Büyük görevin bilinciyle davaya
tüm varlığını katan
Her insan gibi içi rahattı.”*

*Bekir Kilerci
(Burhanettin Akdoğan)*

Şiirlerindeki, yazılarındaki imzasıyla Bekir Kilerci, gerçek adıyla Burhanettin Akdoğan ve Ali Serkan Eroğlu yoldaşlarımız, 1997 yılının aralık ayında devlet tarafından katledildiler.

İşçi Gazetesi’nin ilk örgütlenme sürecinde de yoğun emekleri olan yoldaşımız Burhanettin Akdoğan, 13 Aralık 1997’de Ankara Terörle Mücadele Şubesinde işkenceyle katledilirken, aramıza henüz yeni katılan yoldaşımız Ali Serkan Eroğlu ise 24 Aralık 1997’de polisin muhbirlik teklifini kabul etmediği için Ege Üniversitesinde asılarak katledildi.

Bu kavga sınıf kavgasıdır. Bu kavganın bir yanında sermaye sınıfı ve devletleriyle burjuvazi, diğer yanında burjuvazinin diktatörlüğüne son vermeden savaşımlardan, sömürden, baskı

ve aşağılanmadan kurtulamayacak olan emekçiler, yok sayılan halklar; işçi sınıfı vardır.

Hak almak, insanca yaşamak, özgürlük, bedel ödemeyi gerektirir. Kazanmak, örgütlü olmakla mümkündür. Örgütlülük işçi sınıfı için, ezilenler için ne kadar yaşamsal ise, burjuvazi için ölüm çanlarının çalması demektir. O nedenle burjuvazi, mezarını kazmaya girişenlere karşı her zaman tetiktedir ve azgınca yok etmeye çalışır.

Bu kavga işçi ve halkların düşmanları tarihin çöplüğüne gömülünceye kadar sürecektir. Ve bu kavgada düşenlerimiz, tarihimizin sayfalarında birer ölümsüz kahraman olarak her zaman birer yıldız gibi parlamaya devam edecektir.

Devrim kahramanları ölümsüzdür!

Komutan Bekir; İşçi sınıfının savaşçısı!

*“Olur ya olmaz deme;
olacak elbette
karşılaşacağız seninle
bir büyük kentin
bir büyük caddesinde,
Sen, kortejin önünde
Enternasyonal söyleyeceksin
bağırarak,
ben
kentin en yüksek kulesine
tırmanacağım
ağzımda kıvılcık bir bayrak
çıldırarak.”*

Bu dizeler, Burhanettin Akdoğan’ya yani Kaldıraç dergisinde kullandığı ismiyle Bekir Kilerci’ye ait... O şiirlerini, yazılarını, yaşamını bir neferi olduğu sınıfının kurtuluşuna, işçi sınıfının kurtuluşuna adadı. Yazdıklarıyla ve yaptıklarıyla insanlığın kurtuluş mücadelesinin yazılan ve yazılmakta olan tarihine bir not düştü, silinmez.

Bekir; “uslanmaz” bir devrimci... Bir yazar... Şiirin genç Nâzım’ı... Tiyatrocu... İnatçı bir örgütçü... İşkencede katledildiğinde 28 yaşındaydı.

14 Aralık’ta bir gazetede “gözümlüde intihar etti” haberinde, siyah beyaz bir gülümseyişle pek çok insan ilk kez yüzünü görüyordu, gerçek adını ilk kez öğreniyordu

Tanıyan yoldaşların anlatımıyla:

“İşçi bir ailenin çocuğu olan Bekir, ortakçı bir yaşam biçimini ‘hayat düsturu’ olarak kavrayan, yüzünden gülümsemesi, ağzından tatlı esprileri eksik olmayan, çok yönlü kişiliğinin

yanı sıra yaşam karşısında çocuksu safılığıyla son derece özgün bir kişiliği...”
“Çok iyi okur”

“Kitapları okuyor değil de sanki onlarla kavga ederdi. Kargacık burgacık yazısıyla kenarlarına notlar alır adeta yutardı. Biz aynı kitabı henüz bitirmişken o, kitabın dipnotlarından ulaştığı dört beş kitabı da okumuş olurdu. Bekir sadece çok okuyan değil ‘çok iyi’ okuyan biriydi...”

Şiirleri etkilidir. Günlük mücadele; tarih bilinciyle, sınıf ideolojisiyle, sınıf kinyile harmanlanmıştır. İşçidir Bekir, çalışmayanı sevmez. Çocukluk yıllarından itibaren babasıyla boya-badana işleri yapar. Öğrenciliğinde, örgütlü yaşamında çeşitli işlerde çalışmaya devam eder.

Gidişi, “Kimlik Kartı” şiirinde söylediği gibidir;

**“bir işçi çocuğu olarak doğdum
bir işçi olarak yaşadım
ve sınıfımın savaşçısı olarak öleceğim”**

97 yılında Bursa’dan gözaltına alınıp, Ankara Emniyetine götürüldü ve işkencede katledildi. Devlet benzer her katliamda tekrarladığı gibi, “kendini astı” açıklaması yaptı...

Sınıfının savaşçısı olarak yıldızlaştı. Zafere kadar ve daima bizimle olacak!

Serkan, insan olmanın çılgılığıdır

Kapitalizm, insanı güdülerinin esiri yapmak ister. Korku, bencillik, köşe dönmece, sevgisizlik, inançsızlık

insanı bitiren, kirlenen özelliklerdir. Devrimci, en başta tüm bunlara karşı koyandır. Devrimci moral de bunlara karşı koyabilme gücünü sürekli üretebilmekten gelir.

Korku, önünde secde edildikçe büyür ve üstüne yürüdükçe küçülür. Devrimci, günlük yaşamında pek çok kere korkuyu yenerek bunu öğrenir ve beyin ve yürek böyle özgürleşir. Bu özgürleşme insanlaşmanın da temelidir...

Serkan, İzmir’de inandığı için devrimci saflara girdi. Serkan, güzelden, iyiden yana olduğu için mücadeleye başladı. Başlar başlamaz da polisin, düşmanın, ajanlık teklifleri, baskıları peş peşe geldi.

Baskı ve şiddet, zaman zaman insanı geri çekiyor, gerginleştiriyor, tedirgin ediyor, korkutuyor. Ancak korkmak ile korkunun önünde eğilmek ayrı şeylerdir.

Serkan, korkunun önünde eğilmedi, direndi, katledildi.

İnsan kalmakta direnmek, tanrısı para olanların düzeninde anlaşılmasız

bir şeydir. Arkadaşlık, bağlılık, muhbirliğe karşı olmak, erdemli olmak onlar için kaldırılamaz bir davranış. Siz eğer sadece insansanız, onlara saldırıyorsunuz demektir.

Siz, her gün onların yaptıklarını yapar, söylediklerini yerine getirirseniz, yani onların ajanı olursanız, iyisiniz.

Mesela ölüme götürülen birisini gördünüz mü, önce bir tekme vuracaksınız ya da hemen alkış tutacaksınız. Mesela sevgiliniz dayak yerken siz polisi alkışlayacaksınız. Mesela her gün TV’den ardı arkası kesilmeyen, boyutları hayal bile edilemeyen yalanlar dinlerken, ters düşünmeyeceksiniz. Sormayacak, duymayacaksınız.

İşte insan kirlenmesi de budur. Peki ama nereye kadar?

İşte Serkan, bu kirlenmeye mütahiş bir yanıtıdır. İnsanın mutlaka çok bilmesi, çok okuması vb. gerekmez. Sadece insan olması, ihaneti aşağılaması yeter.

Serkan, inandığı şeylere ihanet etmemenin adidir.

Gençtir. Ancak, gençliğin verdiği güzelliğin bilincindedir. Gençtir, ama erdemlidir. Gençtir ve bir bütün olarak alçaklık dünyasına karşı çıkabilecek kadar büyüktür. Gençtir ve onun için kirlenmeye karşı gençliğin tümünü verebilmiştir.

Serkan, Bekir’in ardından, güneşin çocuğu olmuştur. Şimdi o, güneşin içinde bir yıldız olarak gülümsüyor. Onları öldürmeye güçleri yetmez.

Siz, bizim dünyamızın temsilcilerisiniz. Siz ışıksınız.

Tarihini bilmeyen geleceğini kuramaz!

Temel Conta işçileri ile röportaj

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde faaliyet gösteren Temel Conta fabrikasında Petrol-İş Sendikasında örgütlü işçilerin sendikal hakları ve insanca yaşam talebiyle başlattıkları grev 11'inci ayını geride bıraktı.

İşçi Gazetesi, direnişlerinin 333'üncü gününde Temel Conta işçilerini ziyaret ederek işyeri temsilcisi Sinem Kaya ile bir röportaj gerçekleştirdi. Okurlarımızla paylaşıyoruz.

Kolay değil, bir yıla yaklaştınız. Tüm işçi sınıfının gözü kulağı sizde. Biz de İşçi Gazetesi olarak bir kez daha bu direnişinizi selamlıyoruz. Nedir şu anda son durum? Kısaca bahsedersiniz?

Son durum... Valla biz direnmeye devam ediyoruz. Yakında karar mahkememiz var biliyorsunuz. Hepimiz kazanacağımızı biliyoruz. Zaten yetki mahkemesi falan bitti, sendika yetkiyi aldı. Sadece patron toplu sözleşme masasına gelmiyor. Bu da yeni numaraları. Lezita'da da aynısını yapmışlardı. Sadece zaman kazanıyor. Kendisi de biliyor kaybedeceğini. Resmen batıyor şu an. Üretim yok. Bütün firmalar işlerini çekmeye başladılar. BMC ilk zamanlarda çekmişti, sonra Tesla ve Türk Traktör de çekti.

Aslında iflas ediyor şu an.

Diğer fabrikada durum ne?

Bizden iş çıkmayınca, orası da üretim yapamıyor çünkü normalde burada kesim yapılıyor, kesimi yapılan malzeme, oraya kaplama ve paketlenme için gidiyor.

Bir de grev kırıcılığı var. Aldıkları yeni işçilerin tavrı ne? Onlara ulaşabiliyor musunuz?

Çoğu destek veriyor. Onlar üretim yapamazlar ki zaten. Ben içeride yaptığım işi tam anlamıyla öğrenene kadar 4 yıl geçti. Buradaki hiç kimşenin işi öyle üç günde öğrenilecek işler değil. Patron onlara bize selam vermeyi bile yasaklamış ama gizli gizli gelip konuşuyorlar bizimle.

O, bizim üç beş gün durup gideceğimizi sandı. Başlarda, "Kim ne kadar istiyorsa para verin, giderler zaten" dediğini duyan arkadaşımız var. Ama buradayız işte. Hiçbir yere gitmiyoruz. Kazanana kadar buradayız. O, masaya gelecek, bunun başka bir yolu yok. Zaten kazanacağımızı biliyoruz. Sadece süreci uzatıp, bizi yıldırmaya çalışıyor ama yılmayacağımızı aslında O da anladı artık. Sonuna kadar mücadele edeceğiz ve sonunda burada bu kapının önünde halaylar çekerek zaferimizi kutlayacağız.

Biz de kazanacağınıza inanıyoruz ve sonuna kadar yanınızdayız...

Mahkeme ertelendi

Röportajımızdan 4 gün sonra gerçekleşen karar duruşmasında; 12 Aralık'ta bilirkişi atanması kararı ile mahkeme 8 Ocak tarihine ertelendi. Adliye önünde yapılan basın açıklamasında; Temel Conta işçileri kararlılıklarını bir kez daha yüksek sesle dile getirdiler. Söz alan İzmir Baro Başkanı da baro olarak sonuna kadar direnen işçilerin yanında olduklarını ifade etti.

İşçiler, mahkemenin patronun grev kırıcılığını tespit ettiği hâlde ciddi bir yaptırım uygulamamasına, süreci uzatmasına tepkili.

Patron zaman kazanmaya çalışmaya devam ediyor ve artık kendisini bekleyen yenilginin, Temel Conta işçisinin zaferinin çok yaklaştığını biliyor.

İşçiler, tüm zorluklara rağmen sürdürdükleri kararlı direnişle zaten çoktan kazandılar o zaferi...

"İşçi sınıfının kurtuluşu, bizim de kurtuluşumuz demek"

Bu ay ilk kez gazete dağıtımına katıldım. Başta yalnızca bir görev gibi gelmişti ama kısa sürede bunun çok daha fazlası olduğunu anladım. Gazete dağıtmak, bir dayanışma biçimiymiş aslında; işçi sınıfının sesiyle buluşmak, aynı safta yürümekmiş.

Sabahın erken saatlerinde, henüz sokak sessizken başladık. Kapılarını çaldığımız insanların çoğu bizi sıcaklık karşıladı. Kimisi "sizi en son ne zaman gördük hatırlamıyoruz," dedi, kimisi de birkaç cümlelik sohbetle yaşadığı sıkıntılardan bahsetti. O an fark ettim ki, bu kısa buluşmalar bile aramızdaki duvarları yıkıyor. Biz öğrenciler olarak ne kadar konuşursak konuşalım, işçilerin yaşadıklarını anlamamanın yolu ancak onların yanında olmaktan geçiyor.

Bir süre önce uzaktan baktığım gecekondu-lar, bana artık bambaşka görünüyor. O evler, bu düzenin dışladığı ama hâlâ dimdik duran

hayatların simgesi. Devletin "kentsel dönüşüm" adı altında yıkmak istediği yerler, aslında emekle kurulmuş, direnişle ayakta kalmış mahalleler. Beton kulelerin arasında kaybolan insanlığın, orada hâlâ yaşadığını görmek insana umut veriyor.

Gazete dağıtımı bana sadece bir dayanışma deneyimi değil, aynı zamanda bir sınıf bilinci kazandırdı. Çünkü o sabah bir kez daha anladım; işçi sınıfının kurtuluşu, bizim de kurtuluşumuz demek. Bu ülkede öğrencinin, işçinin, kadının, yoksulun derdi birbirinden ayrı değil; hepsi aynı sistemin sonuçları.

Bu yüzden gazete dağıtmak yalnızca bir eylem değil, bir söz vermek gibiydi. O sözü tutmak için, yan yana gelmeye, örgütlenmeye ve paylaşmaya devam edeceğiz.

İstanbul'dan Bir Özgür Üniversitesi

Smart Solardan kadın işçi yazdı:

“MÖ/MS ya da sendikadan önce, sendikadan sonra!”

Öncelikle tüm işçi sınıfına ve emekçi kardeşlerime selamlar, sevgiler...

Dokuz yıldır faaliyette olan Smart Solarda çalışıyorum. Hani bize tarih derslerinde öğretirler ya MÖ/MS diye, ben de sendikadan önce, sendikadan sonra diye başlamak istiyorum. Bunları anlatayım ki tüm işçi kardeşlerim örgütlenmenin önemini daha net bilsinler.

Kadın işçilerin çoğunlukta olduğu bir fabrikayız. Ama çoğu zaman fabrikada sanki hiç erkek yokmuş gibi bütün ağır işleri kadınlara yaptırdıkları dönemlere şahit olduk. Erkekler çay alanında rahatça mola yaparken, kadın işçileri depoya indirip 25-30 kiloluk panelleri istifletip, paketlettiler. Kendi işleri, kendi araları olmamasına rağmen kadınları bu işleri yapmaya mecbur bıraktılar. İtiraz edene de hemen çıkış kapısı gösterildi. Moladan 1 dakika

geç gelen kadına hesap soruldu, tutanak tutuldu. Erkekler moladan 10 dakika geç gelse bile bunun hesabını sormadılar-soramadılar. Hakkını arayan kadınları oradan oraya sürdüler, işini değiştirdiler, vardiyasını değiştirdiler.

Bu düzen hep böyle gider zannettikler. Yine iftiralarla, mobbinglerle bir kadın arkadaşımızı işten çıkartılana kadar. İşte bu bizim için milat oldu. Artık hiçbir işçinin yapılan bir haksızlığa daha tahammülü kalmamıştı çünkü. İşte o zaman birliğimizin gücünü gördük ve bütün çalışanlar olarak işgal kararı aldık. İşten çıkarılan arkadaşımızı işe geri aldık. O işgalden sonra dengeler biraz değişmeye başladı. Bütün arkadaşlarımız sendikanın daha doğrusu örgütlenmenin, birlik olmanın önemini, birlik olursak hiçbir zorluğun, zorbalığın karşımızda duramayacağını anladı. Ve Birleşik Metal İş Sendikası çatısı altında birleşerek yetki belgesi aldık. Aldık ama patron her zamanki gibi işleri yine zora soktu. İtirazlar, mahkeme süreçleri falan derken yine grev kararı aldığımız bir süreçte patron bu defa geri adım attı ve ilk sözleşmemizi imzaladık. O dönemin şartlarına göre çok iyi denebilecek bir sözleşme ile hepimiz emeğimizin karşılığını aldık.

İki sene sonunda ikinci sözleşme zamanımız geldiğinde patron yine bizi ezmeye, emeğimizi alın terimizi hiçmiş gibi görmezden gelmeye, sıkıntılarımızı duymamazlıktan gelmeye devam etti. Bütün bu süreç boyunca hiçbir adım atmadığı gibi bize sadece ve sadece 3.000 TL verebileceklerini söyledi. Kendimizi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmedik. Düşünün ki bu işçiler 12 saat boyunca iki vardiya çalışıp aylarca buna

devam ettiler. Bu işçiler tüm dünyada hayat durma noktasına geldiğinde bile yine ölümü göze alarak çalıştılar. Pandemi döneminde bile bu fabrikaların bacasını tüttürüp çarkını döndürdüler. Ne hafta sonu ne resmî tatili, ne zaman istendiyse mesai yapıldı. Elde edilen kârla İzmir’de bir panel fabrikası bir de panel hammaddesi olan hücre fabrikası açıldı.

Söz konusu olan işçinin emeğinin karşılığı olunca, bütün haber kanallarına çıkıp yatırımlarını her yerde anlatan patronumuz ağzını açamaz oluyor. Senede bir defaya mahsus vereceği en yüksek (üniversite öğrencileri için) 3.750 TL parayı vermeye gelince parasının olmadığını söylüyor. 260 işçiye bayramda vereceği çikolatayı bile çok görüyor. Evde ağzı emzikli bebeklerini bırakıp işe çalışmaya gelen kadınlarımızın fedakârlığının karşılığı 3 bin lira mı? Tek gayesi evine ekmek götürmek için gece-gündüz çalışan işçinin, pandemi boyunca ölümü göze alıp gelmesinin karşılığı mı 3 bin lira? Açlık sınırının bile 100 bin lira olduğu ülkemizde gıdadan giyime, eğitimden ulaşım, barınmaya her gün durmadan zam gelirken bize verilmek istenen sadece ve sadece 3 bin lira. Ev kiralının bile asgarî ücretin üstünde olduğu bir dönemde bize layık gördükleri sadece 3 bin lira...

Yıllarca işçileri fabrikaya kapatmakla tehdit eden ve işçilerin 3 bin liraya layık gören patrona verilen en güzel cevaptı GREV. Bıçağın kemiğe dayandığı andı bu GREV. Baskıya, mobbinge, korkutmalara karşı en güzel cevaptı GREV.

Anladık ki biz birlik olup korkmadan, yılmadan patronun karşısında tek yumruk, tek ses, tek yürek olmadıkça bu zulmün sonu gelmeyecekti. Artık hiçbirimiz bu baskıya bu düzene boyun eğmeyeceğiz. Hep birlikte ezilen, hakları gasp edilen, emeği, zamanı çalınan bütün işler adına haykırıyoruz.

Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!!!

Yaşasın örgütlü dayanışma, yaşasın işçilerin birliği!!!

Nihal Erdem #SmartSolar

Bir dahaki gazete dağıtımında görüşmek üzere

Bu ay öğrenciler olarak Örnektepe’de gerçekleştirdiğimiz gazete dağıtımı, benim için hem keyifli hem de umut verici bir deneyimdi.

Örnektepe halkının bu denli dayanışma içinde olması, gazetemize olan ilgisi, kapılarını çaldığımızda bizleri içtenlikle karşılamaları; hattâ gazete alamasalar bile bize destek olmaları beni çok mutlu etti. Bir kez daha anladım ki biz, dayanışmayı sürdürdükçe; birbirimize sahip çıktıkça daha da güçleniyoruz. Diğer bütün mahallelerimizde de aynı dayanışmayı sağlamak umuduyla. Bir dahaki gazete dağıtımında görüşmek üzere...

İŞÇİ GAZETESİ

Aylık Süreli Yayın-
ISSN:1303-9040 Kaldıraç
Yayinevi Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ülkü Gündoğdu,
Yönetim Yeri: Caferağa Mah. Moda Cad. No: 5 Kadıköy/İstanbul
Tel: 0 216 449 65 46

Baskı: Arslan Güneydoğu Gaz. Mat. ve Kağ. A.Ş. Akçaburgaz
Mah. 169 Sk. No: 6 Esenyurt/İstanbul **Tel:** 0212 886 17 95-94

e-mail: iscigazetesi@gmail.com

Hesap No.: İş Bankası 1011 1760651 **IBAN:** TR67 0006 4000 0011 0111 7606 51

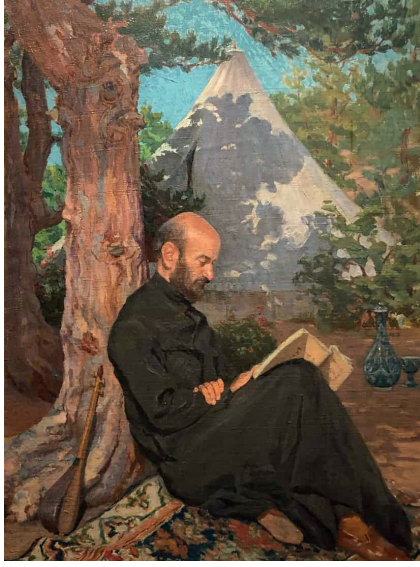

İşçi Gazetesi

İşçi Gazetesi Satış Noktaları

İSTANBUL		İZMİR
Kaldıraç Caferağa Mah. Serasker Cad. No: 35 Kadıköy Sarıgazi AKA-DER Ertuğrul Gazi Sok. No:13 Sarıgazi	Beyaz Adam Bakırköy ANKARA Kaldıraç Konur Sok. No: 17/10 Kızılay (İmge Kitabevi üstü) Tuzlucaayır AKA-DER Kültür Merkezi 587 Sok. No: 25/A Tuzlucaayır/Mamak	Kaldıraç 1469 Sok. No: 128 D: 4 Alsancak/Konak ADANA Adana AKA-DER Kayalıbağ Mah. 26001 Sok. Özel Sancak Apt. No: 1 Kat: 6 D: 23

Halkların Korosu, besteci Gomidas Vartabed'i ölüm yıldönümünde andı

Halkların Köprüsü Derneği, besteci, derlemeci, koro şefi ve müzikolog Gomidas Vartabed'i ölümünün 90. yılında düzenlediği konserle andı.

Halkların Köprüsü Derneği gönüllülerinden oluşan Halkların Korosu; anma etkinliğinde, Ermenice, Kürtçe ve Türkçe ezgiler seslendirdi.

Aziz Vukolos Kilisesinde düzenlenen etkinliğin açılışında konuşan Prof. Dr. Cem Terzi, Gomidas'ın Kütahya doğumlu bir rahip, besteci ve etnomüzikolog olduğunu hatırlatarak, "Anadolu'yu köy köy dolaşarak Ermenice, Türkçe, Kürtçe, Arapça ve Farsça halk ezgilerini derledi, notaya aldı ve çok sesli Batı müziğiyle buluşturdu. Onun amacı, halkların ortak müzik mirasını kayda geçirmek, bu çok dilli kültürel sesi dünyaya tanıtmaktı," dedi.

Van'da 5 bin yıllık karbonlaşmış arpa taneleri bulundu

Van'ın Gürpınar ilçesindeki İremir Höyüğü'nde yürütülen kazı çalışmalarında yaklaşık 5 bin yıllık olduğu değerlendirilen Erken Tunç Çağı'na ait karbonlaşmış arpa taneleri bulundu.

Otbiçer Mahallesi'ndeki höyükte Kültür ve Turizm Bakanlığı Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğü'nün izniyle 2020 yılında başlatılan kazı çalışmaları devam ediyor.

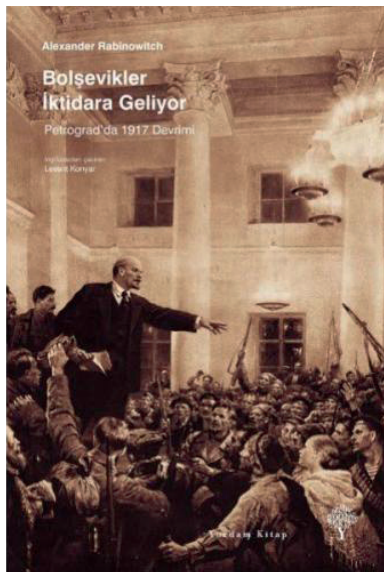
Van Müzesi başkanlığında, Yüzüncü Yıl Üniversitesi (YYÜ) Edebiyat Fakültesi Arkeoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Hanifi Biber'in bilimsel sorumluluğunda yürütülen çalışmalarda arkeolog, antropolog ve sanat tarihçilerinden oluşan 15 kişilik ekip yer alıyor.

Kitap: Bolşevikler İktidara Geliyor

Yazar: Alexander Rabinowitch

Tarih profesörü Rabinowitch'in on beş yıllık çalışmasının ürünü olan kitapta, Sovyet devriminin en önemli kesiti, bütün zenginliğiyle ortaya seriliyor. İşçilerin 3-4 Temmuz'daki kalkışmasından 25 Ekim'de Geçici Hükûmetin devrilişi ve Bolşeviklerin iktidarı alışına kadar uzanan 100 günlük tarih, bütün yönleriyle ve çatışmanın her iki tarafında yer alan tüm güçler açısından inceleniyor.

Başta Bolşevikler olmak üzere belli başlı politik aktörlerin programatik belgeleri, bildirileri, toplantı tutanakları, kararları; tüm günlük gazeteler, parlamento oturumlarında ve Sovyetlerde yapılan tartışmalar, bir belge yığınınına dönüştürülmeden akıcı bir metin içinde anlamlandırılıyor ve böylece zevkle okunacak, öğretici ve heyecanlı bir anlatı çıkıyor ortaya.

Bolşevikler İktidara Geliyor, bir devrimi, bu devrimin en etkin gücü Bolşevik Partisi'ni ve partinin önderi Lenin'i başka kaynaklarda bulunamayacak bir zenginlikle, "belgeleri konuşturarak" anlatıyor.

Bilinen en büyük kara delik parlaması 10 trilyon Güneş'in parlaklığına ulaştı

Bir kara delikte yaşanan en büyük parlamanın, en parlak noktasında 10 trilyon Güneş'in parlaklığına eşdeğer olduğu tespit edildi.

ABD'deki California Teknoloji Enstitüsünden yapılan açıklamaya göre, araştırmacılar, 2018'de keşfedilen bir kara delikte hâlâ gözlemlenebilen bir parlamayı geriye dönük olarak inceledi.

Araştırmacılar, bu parlamanın bugüne kadar kayıtlara geçen kara delik parlamalarından 30 kat daha parlak olduğunu, zirve yaptığı noktada 10 trilyon Güneş'in parlaklığına ulaştığını saptadı.

Çocuk Hakları Festivali İstanbul'u 12 gün boyunca renklendirecek

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür Dairesi Başkanlığının düzenlediği 5. Uluslararası Çocuk Hakları Festivali 11-23 Kasım arasında şehrin dört bir yanında çocuklarla buluşacak. Açılış töreni 11 Kasım'da Prof. Dr. Adem Baştürk Kültür Merkezi'nde yapılacak. Festival, çocuklara hem eğlenecekleri hem de haklarını öğrenecekleri geniş bir program sunuyor. Atölyelerden tiyatroya, konserlerden sokak etkinliklerine yüzlerce etkinlik yapılacak.

Festival; Artİstanbul Feshane, Bulgur Palas, Arnavutköy Kültür ve Yaşam Merkezi, Çubuklu Silolar, Turhan Selçuk Kültür Evi, Prof. Dr. Adem Baştürk Kültür Merkezi, İdris Güllüce Kültür Merkezi ve İBB Kültür Habitat Sahne'de düzenlenecek. Hava koşullarına bağlı Beyoğlu ve Fatih'te sokak etkinlikleri de yapılacak.

Milyonluk yapım emekçiye haftalarca ücret bile ödemedi

Güller ve Günahlar adlı dizide çalışan set emekçileri, ödenmeyen ücretleri için iş bırakmalarının ardından işten çıkarıldı. Emekçiler, yapım şirketi NGM yetkililerinin "Biz bu eylemi istifa olarak kabul ediyoruz," dediğini aktardı.

Kanal D'de bu sezon yayın hayatına başlayan ve reyting rekorları kıran Güller ve Günahlar dizisinde ücretleri yatırılmadığı için iş bırakan set çalışanları işten atıldı. Yapımcılığını New Generation Media'nın üstlendiği (NGM) dizide 66 gündür ücretlerini alamayan 18 set çalışanı, hakları için iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Set çalışanları yasal hakları olan iş bırakma eylemini gerçekleştirirken NGM, sete yeni bir ekip getirerek grev kırıcılığına başvurdu. Eylemin ardından 4 çalışan, sözleşmenin işveren tarafından haklı sebep bildirilmeden feshini kapsayan 04 numaralı kodla işten çıkarıldı.

iscigazetesi

iscigazetesi

iscigazetesi.org

iscigazetesi@gmail.com

İŞÇİ GALİP

MESS Sözleşmesi başladığından beri fabrika kaynıyordu. Sendikaları Türk-Metal'in yüzde 38,97'lik zam talebini sendikanın başkanı alınabilecek oran olarak açıklamıştı. Oysa gerçek böyle değildi.

Birleşik Metal İş Sendikasının yüzde 58,5 talebi bile bu işbirlikçiler tarafından saldırıya uğruyor, olmayacak duaya amin demekle suçlanıyordu.

Galip, yıllardır uğraştığı Türk Metal belasıyla baş etmenin birkaç sözle olmayacağını herhâlde en iyi bilenlerden biriydi. Ama bu sefer fabrikada bir TİS komitesi kurmayı başarmışlardı. En azından taleplerini yüksek perdeden dile getiriyor, diğer işçilere seslerini duyuruyorlardı.

Galip, yemek molasında, arkadaşlarına seslendi: "Arkadaşlar; biliyorsunuz, MESS ile toplu sözleşme görüşmeleri başladı, sürüyor. Henüz ücret maddelerine geçilmiş değil. Bizim sendikamız sağ olsun doğru düzgün görüş almadan başladı görüşmelere. Ne dedi başkan; 'Önemli olan alınabilir taleple masaya oturmaktır,' yüzde 38-39 için dedi bunu. Bir ayda patronuna 1 milyon lira kazandıran bir işçi için bunu istiyorlar. Bir de bunun daha pazarlık payı var iyi mi?

"Aklınca zekice konuşuyor. Alınabilecek talepler. E öyleyse sıfır zamlarla otur masaya. Garantili zafer. Patron versin yüzde 10, nasıl korkuttum diye mi kükrersin artık yoksa patronun nasıl yüce gönüllü olduğunu mu anlattırın sana kakmış. Bu laflar bizim aklımızla alay etmektir.

"Kardeş sendika Birleşik Metal, bu sektörün grev yasaklarını kaldırmıştır. Bana göre o defter artık kapanmıştır. Biz de böyle davranabilir, eylemse eylem, grevse grev. Ne gerekiyorsa yapmalıyız. Bu zam oranlarıyla birkaç yıla asgarî ücretli kalifiye eleman olup çıkacağız, olacağı o. Haydi arkadaşlar, düşünün derim bunları, kolay gele."

Kıssadan Hisse

kırk katır mı?

Bir zamanlar bir kasabada zalim bir bey varmış. Bey, en küçük hatayı yapanı bile ağır şekilde cezalandırır, kimsenin gözünün yaşına bakmazmış. Halk da onun adaletinden değil, zalimliğinden çekinirmiş. Günlerden bir gün bir köylü, beyliğin ormanından birkaç dal odun topladığı için yakalanmış. Beyin huzuruna çıkarılmış.

Bey bağırarak:

"Ormandan izinsiz dal toplamak mı! Şimdi bakalım seni ne yapacağız."

Sonra köylünün gözlerinin içine bakarak şu meşhur teklifi yapmış:

"Ya kırk katır ya kırk satır! Hangisini seçiyorsun?"

Kırk katır: Katırların tekmeleyerek verdiği ölümcül bir ceza.

Kırk satır: Sırtın kırk sopa darbesiyle parçalanması.

Köylü şaşırarak, korkmuş. Her iki ceza da birbirinden beter. Hangisini seçerse seçsin hayatı kararacak. Korkuyla yere çökmüş, başını eğmiş:

"Beyim... İki de ölüm. Ben nasıl karar vereyim?"

Bey gülmüş:

"Zaten istediğim de bu! İnsanları çaresiz bırakmak..."

Gerçekten de istedikleri ve yaptıkları bu. İnsanları çaresiz bırakmak. Herhâlde en iyi yönetme biçimi bu olsa gerek.

Geniş tanımlı işsiz sayısı 12 milyon civarında.

Tarım ve hayvancılık bitirilmiş, köyler ıssızlaşıyor.

2 milyon çocuk işçi var.

65 yaş üstü yaklaşık 250 bin kişi kayıtlı olarak istihdam edilmiş durumda.

Her gün ortalama 6-7 işçi çalışırken ölüyor.

Milyonlarca kişi bankalara olan borcu nedeniyle icra takibine düşmüş.

Gençliğin gelecekte bir beklentisi, umudu kalmamış.

Başını kaldırırsa gözaltı, hapis.

Sendikalar birkaçı dışında sendika mafyasının denetiminde, devlet-patron emrinde hareket ediyor.

Muhalefet dediğin sarayın dümen suyunda havanda su dövüyor.

İşçi sınıfının gücün de çarenin de çözümün de kendisi olduğunu görmesinden başka yolu kalmamıştır. Yoksa böyle, "Kırk katır mı kırk satır mı"; "Ölümlerden ölüm beğen", "Denize düşen yılana sarılır", "Ölümü gösterip sıtmaya razı etme"... artık hangi deyiimi seçerseniz seçin kendinize.

sözlük

iş cinayetleri

Herhangi bir işyerinde, herhangi bir patronun, kaç paralık olursa olsun almadığı bir tedbirden dolayı gerçekleşen,

Mülki amirlerin, belediye görevlilerinin, iş müfettişlerinin denetlemedikleri sebeplerden,

Zabıtarların, polislerin ihbar üzerine gidip, üç-beş kuruş rüşvetle görmezden geldiği,

Daha önce emsal örneklerde savcılarının, yargıçların ceza vermeden geçiştirdikleri örneklerden cesaret alınarak tekrarlanan,

Bizzat cumhurbaşkanının fıtrat diyerek olağanlaştırdığı,

Diyanetin, tedbir almayı dinden çıkmakla eş tuttuğu,

Medyanın elim bir kaza diyerek geliştirdiği,

Her gün ortalama 6-7 işçinin öldüğü,

Bu yıl en az 78 çocuk işçinin hayatını kaybettiği,

Sermayenin ölüm tarlasına çevirdiği işyerlerinin gerçeğine **iş cinayeti** denir. Bu, işçi kırımıdır, taammüden işlenen suçlardır, sorumluları mutlaka yargılanacaklardır.

ayın kitabı

